Nr 4

27 januari 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

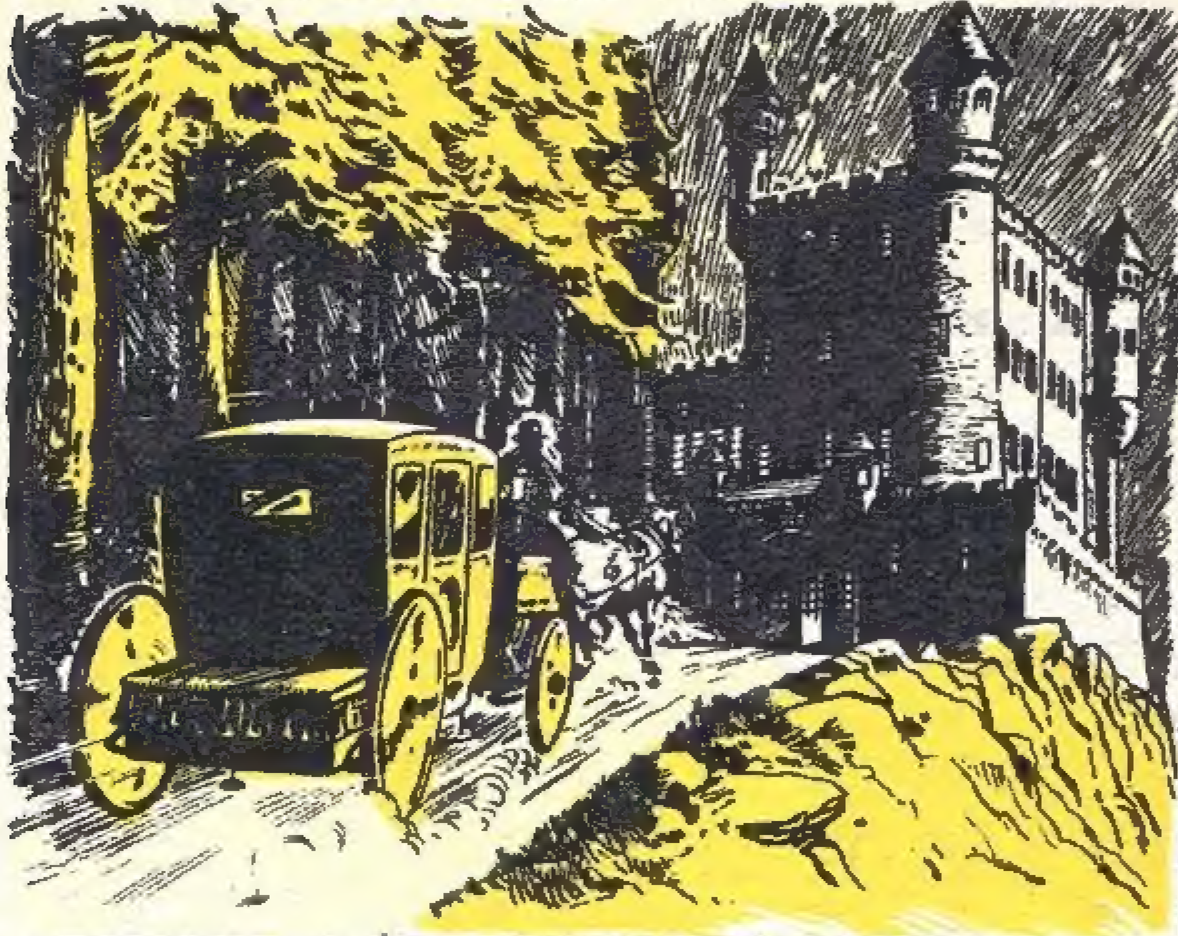

SJORS

van de Rebellenclub

De samenzwering tegen prins Rudolf

IN HET HOLST VAN DE NACHT NADERDE HET RIJTUIG EEN GRIMMIG KASTEEL IN NOORD-HILVANIA.

VERBORGEN IN DE BAGAGERUIMTE ZAT EEN VERMOMDE PRINSES.

ZONDER AARZELEN GING DE PRINSES ERHEEN. BINNEN ZAG ZE EEN BEDIENDE MET ETEN.

BOVEN AAN DE TRAP ZAG ZE DE SCHILDWACHT.

HA, DAAR IS MIJN ETEN! WACHT EENS, IK HEB JOU NOG NOOIT GEZIEN! WIE BEN JE EIGENLIJK?

IK... EH...

DE TOESTAND WAS HOPELOOS, MAAR ANITA HANDELDE SNEL.

O... KIJK UIT, DOMME GANS! DAAR ZUL JE VOOR BOETEN!

ANITA GREEP VLUG DE SLEUTEL EN RENDE NAAR DE IJZEREN DEUR.

GEEF HIER DIE SLEUTEL! STOP!

ONDANKS HET GEVAAR BEEFDE HAAR HAND NIET.

MET EEN DROGE KLIK GING HET SLOT OPEN.

TOEN DE DEUR OPENVLOOG, HERKENDE DE VERBAASDE PRINS HET BOERENMEISJE.

ANITA! JIJ HIER? HOE...

O, RUDOLF, WAT BEN IK BLIJ DAT IK JE GEVONDEN HEB!

HELP! VERRAAD!

MAAR EEN PAAR TELLEN LATER HAD RUDOLF DE MAN NEERGESLAGEN.

ER BESTAAT EEN KOMPLOT TEGEN JE, RUDOLF; MAARSCHALK VAN STORNHEIM ZET HET VOLK TEGEN JE OP!

DE VERRADER! WE MOETEN DIRECT UIT DIT KASTEEL ZIEN TE ONTSNAPPEN!

MAAR ER WAS AL ALARM GESLAGEN.

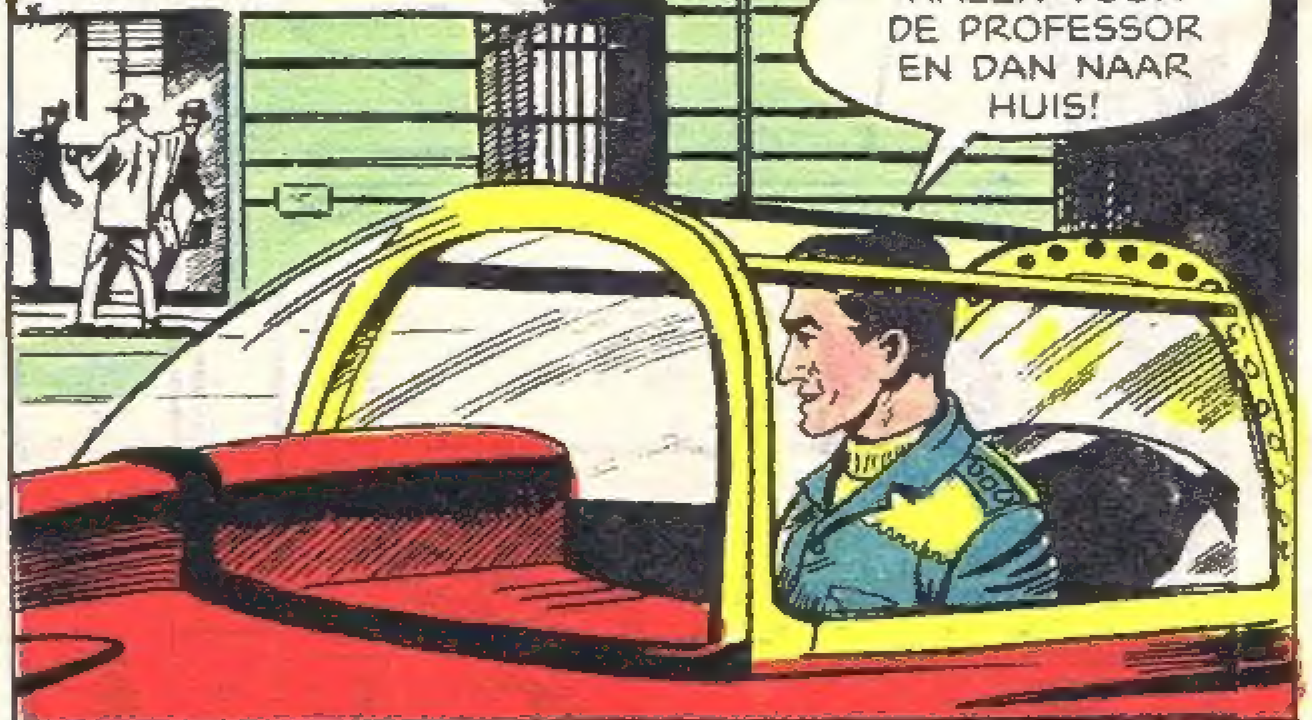
WE ZIJN INGESLOTEN, ANITA! WE KUNNEN NIET ONTKOMEN!

WACHT EVEN! ALS WE HET RIJTUIG KUNNEN BEREIKEN, HEBBEN WE NOG EEN KANS!

De vliegende auto

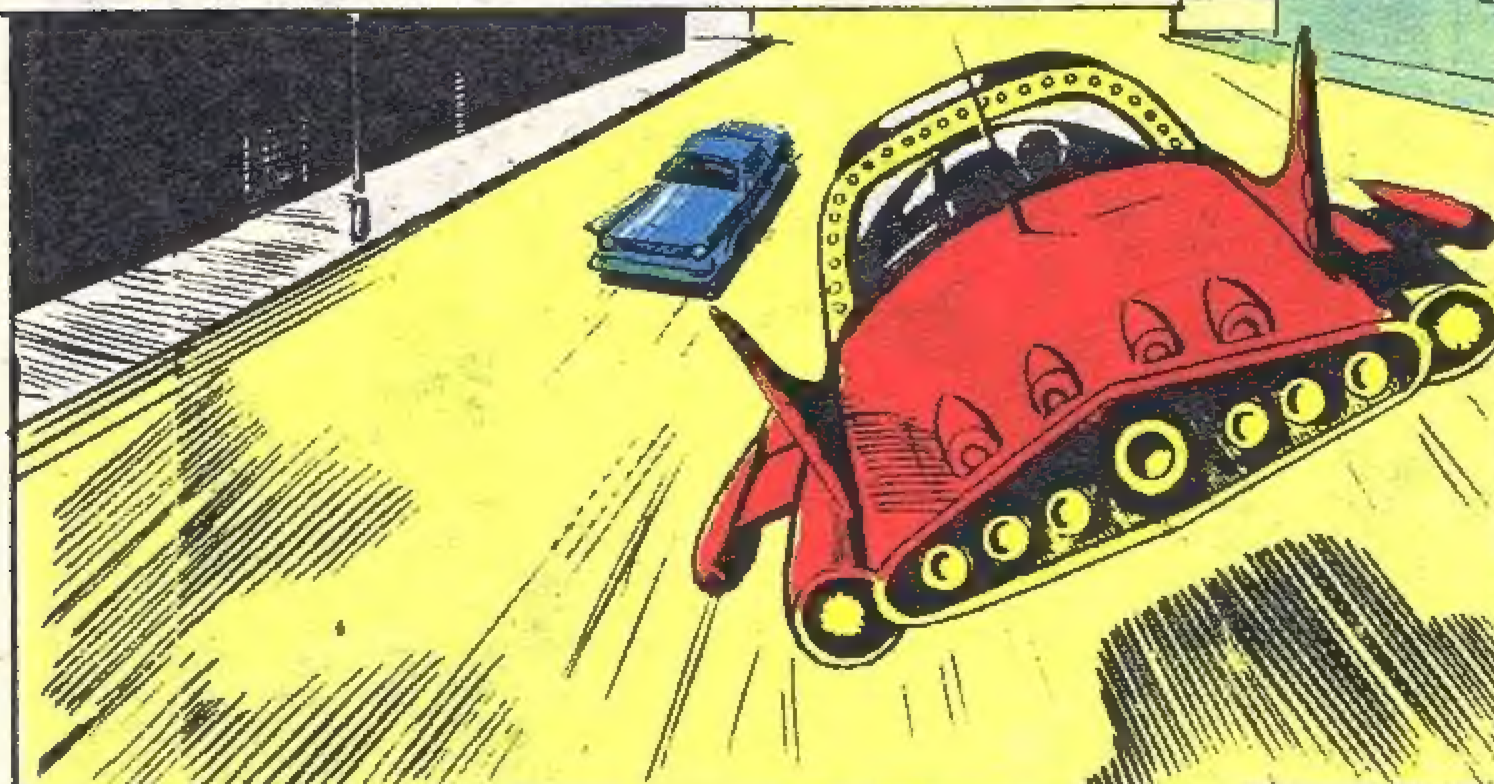

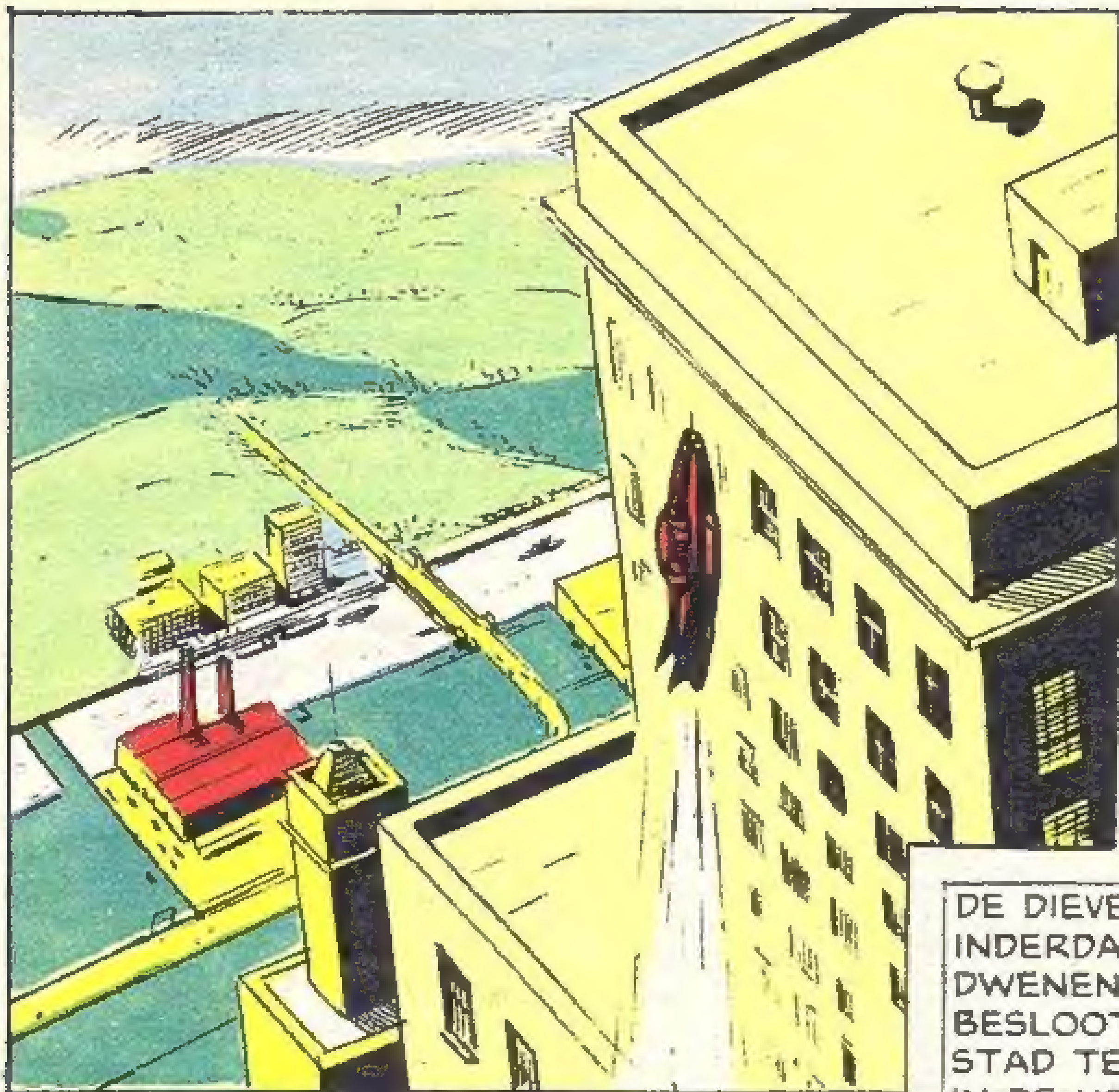

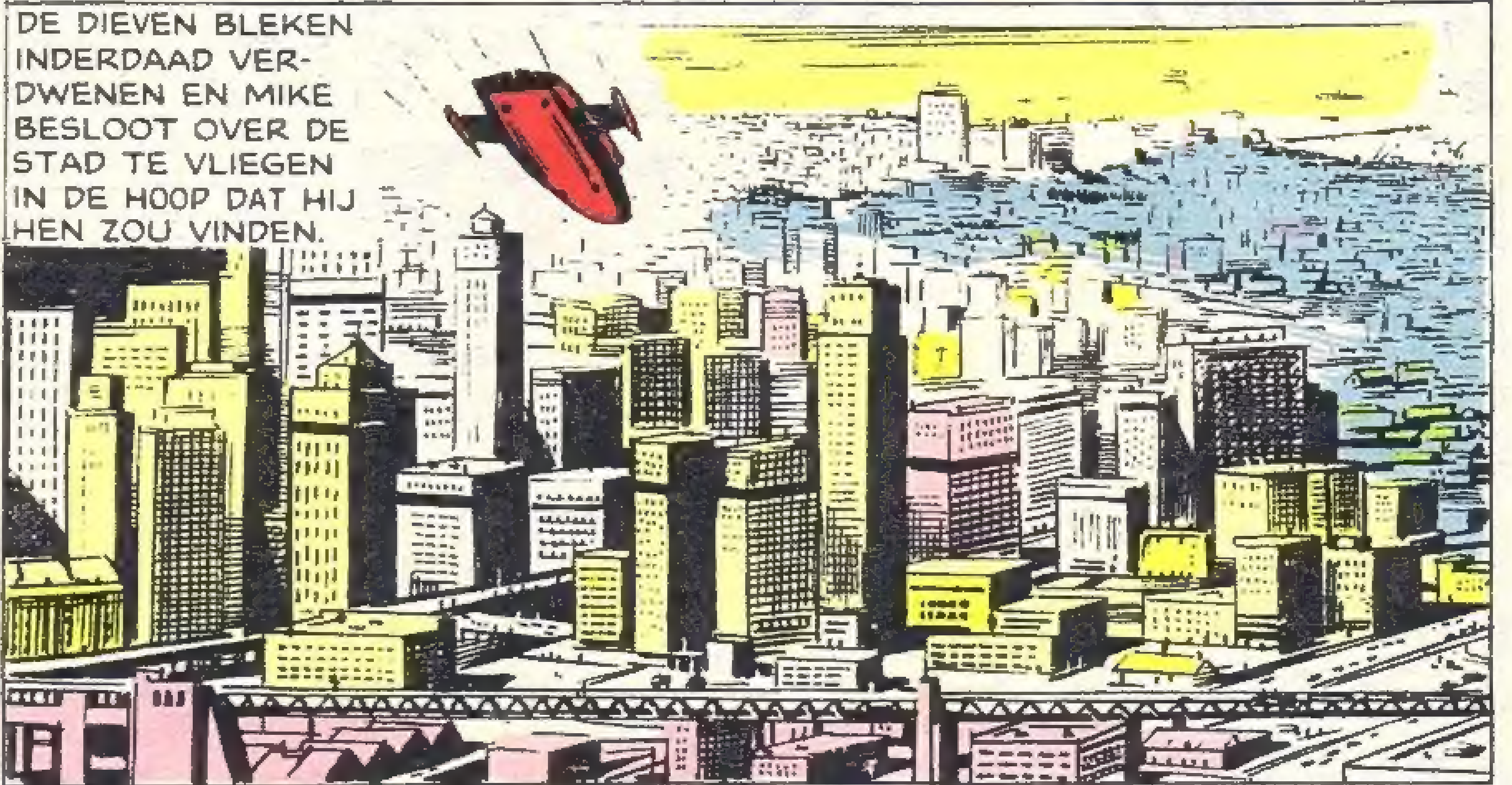

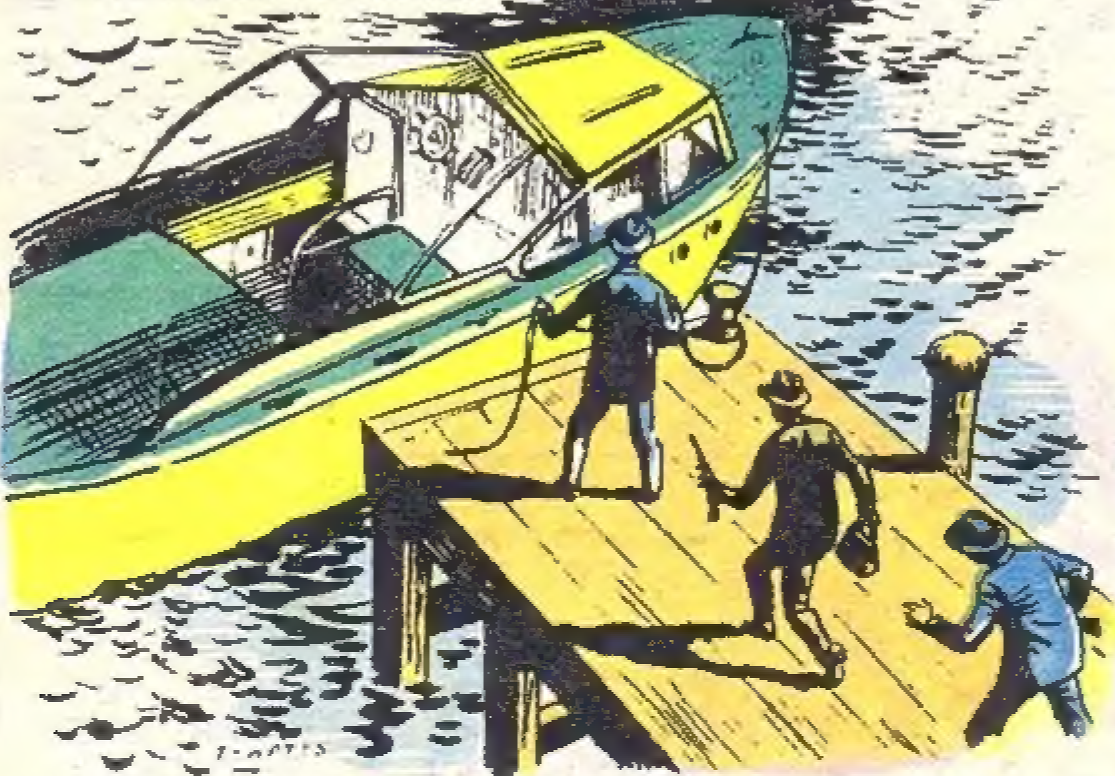

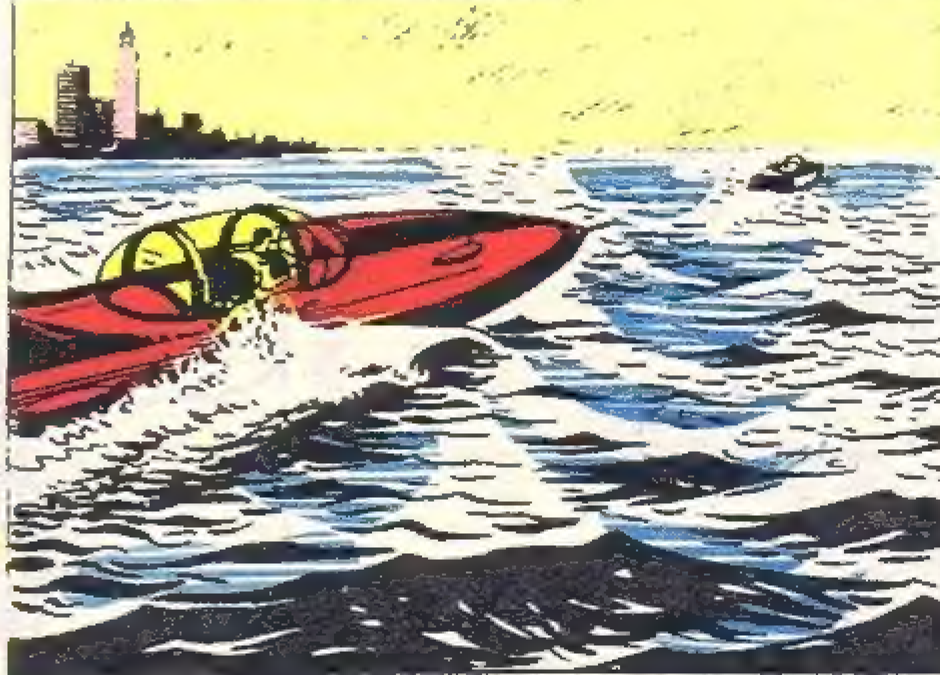

DAAR HEB JE
DIE MACHINE WEER!
WE MOETEN ZIEN
WEG TE KOMEN!

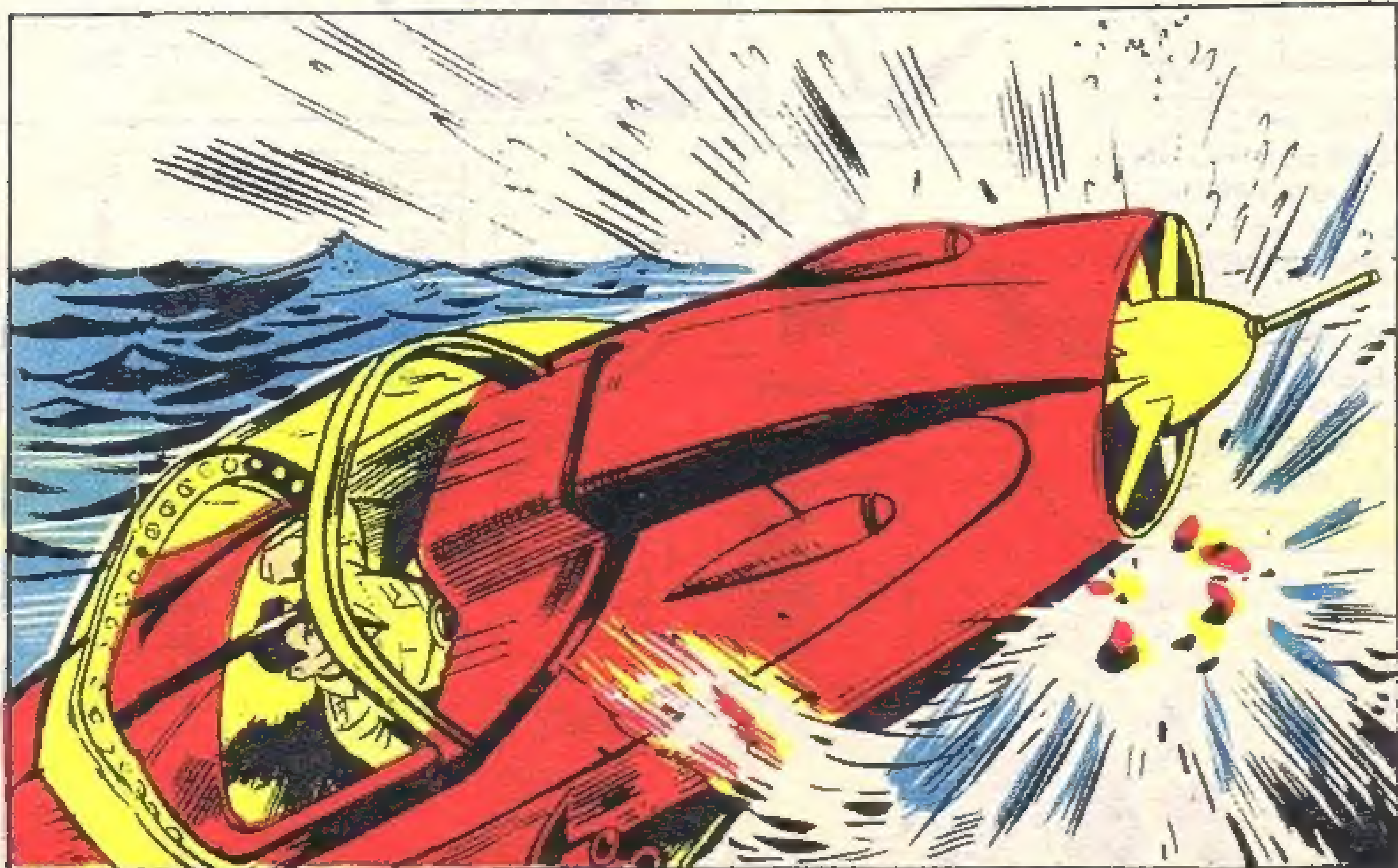

MIKE LANDDE EN
HOLDE DE TRAP-
PEN AF. MAAR...
ZE
ZIJN ONT-
KOMEN!

DE DIEVEN BLEKEN
INDERDAAD VER-
DWENEN EN MIKE
BESLOOT OVER DE
STAD TE VLIEGEN
IN DE HOOP DAT HIJ
HEN ZOU VINDEN.

TIEN MINUTEN
LATER ZAG HIJ HEN.

DE VLIEGENDE AUTO
LANDDE OP HET WATER.

TEGEN
DIE MACHINE
HEBBEN WE
GEEN ENKELE
KANS!
ALS IK
HEM KAN
RAKEN WEL!

IK MOET
IETS ANDERS
BEDENKEN. OP
DEZE MANIER GAAT
DE AUTO ERAAN!

Pepita en haar poppen

'S MIDDAGS RIEP MENEER BONELLI DE DORPELINGEN BIJEEN.
VRIENDEN, JULLIE MOETEN BESEFFEN HOE ERNSTIG DE TOESTAND IS. IK HEB GEEN GELD EN GEEN WERK VOOR JULLIE!
ALS U WEL GELD HAD, ZOU U ONS HELPEN. DAAROM ZULLEN WIJ U NU HELPEN!

DE JONGELUI ONDER ONS KUNNEN IN DE STAD WERK ZOEKEN. WE KUNNEN DAN GELD SPAREN OM NIEUWE WIJNGAARDEN AAN TE LEGGEN.

DE MENSEN JUICHTEN EN IN DE OGEN VAN MENEER BONELLI KWAMEN TRANEN.
DAT IS EEN GOED IDEE, GIORGIO!
UW HARTELIJKHEID EN BEGRIP ONTROEREN ME. IK VERZEKER U DAT IK ALLES ZAL TERUGBETALEN, ZO GAUW IK KAN!

EEN GOED IDEE VAN DE DORPSBEWONERS! IK WIL OOK HELPEN, MAAR HOE?
TOEN PEPITA EVEN LATER NAAR DE SCHUUR LIEP, HOORDE ZE DOOR DE OPENSTAANDE DEUR DE BONELLI'S MET ELKAAR PRATEN.
NIET WANHOPEN, EMILIO; IEDEREEN HELPT ONS!
DAT WEET IK WEL, MAAR WE MOETEN OPNIEUW BEGINNEN EN DAT IS EEN HEEL WERK. WAARVAN MOETEN WE INTUSSEN ETEN? NU PEPITA ER IS, ZIJN WE MET ZIJN VIEREN!

MENEER BONELLI HEEFT GELIJK. DOOR MIJ HEEFT HIJ NOG MEER ZORGEN. IK WIL HEM NIET TOT LAST ZIJN!

PEPITA PRAATTE IN ZICHZELF EN MERKTE NIET DAT ER EEN VRIENDINNETJE NAAR HAAR TOE KWAM.
ALS IK MIJN POPPEN NOG MAAR HAD; DAARMEE ZOU IK GELD KUNNEN VERDIENEN...
PEPITA, IK... IK MOET... IK HEB HIER IETS...

PEPITA ZETTE GROTE OGEN OP EN RIEP VERBAASD:
TINA EN TONI... ZE ZIJN GERED EN ZE HEBBEN NIEUWE KLEREN AAN... MAAR HOE...
IK HAD ZE STIEKEM MEEGENOMEN. IK WILDE NIEUWE KLEREN VOOR ZE MAKEN EN JOU VERRASSEN. BEN JE NIET BOOS?

NATUURLIJK NIET! JE HEBT ZE GERED! O, WAT HEERLIJK! DANK JE WEL!

GIA EN PEPITA BRACHTEN DE NACHT DOOR IN EEN KAMERTJE, DAT MET EEN PAAR GORDIJNEN IN DE SCHUUR GEMAAKT WAS. GIA SLIEP, MAAR PEPITA NIET.
IK WIL DE FAMILIE NIET TOT LAST ZIJN. NU IK DE POPPEN TERUG HEB, WEET IK WAT IK GA DOEN!

'S MORGENS VOND GIA EEN BRIEFJE.
Lieve Gia
Beppo en ik zijn vanmorgen wegge-gaan. Ga ons niet zoeken. Zo gauw we wat geld ver-diend hebben, komen we terug. Doe je vader en moeder de groeten.
Tot ziens,
Pepita

14

Het vliegtuig in de wildernis

door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk, de aanvoerder van de dacoits, met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert. Dan beladen ze de olifant Naga en gaan zelf. 's Avonds bereiken ze het wrak, dat belegerd wordt door de intussen ook hierheen getrokken dacoits. Dick Ormond, dokter Duhamel, de bedienden en de bemanning zijn gewond, maar de dokter knapt vlug op. De gewonden worden buiten het vliegtuig verzorgd. Jill keert terug naar het wrak om de dacoits af te leiden. Dick Ormond gaat op Naga hulp halen. Marcelle wordt door de dacoits gepakt, maar Jill bevrijdt haar. Boh Thauk en zijn bende ontdekken de gewonden, maar Jill weet hen te ontwapenen.*

Boh Thauk schudde langzaam het hoofd; op zijn gezicht verscheen een gemene glimlach.

„Je oom, meneer Ormond, bereikt de autoriteiten niet om hulp te halen," zei hij. „Ik zal je iets vertellen dat je nog niet wist: ik heb een paar van mijn mannen in het kamp achtergelaten. Zij bewaken daar U Shwe en zijn zoon. Maar zij hebben ook een andere opdracht. Misschien kan je raden welke tweede taak zij moeten uitvoeren."

Jill meende het te kunnen veronderstellen, maar ze wilde Boh Thauk niet de voldoening geven dat te bekennen en dus zei ze op dezelfde rustige toon: „Ik raad nooit. Men kan zich zo makkelijk vergissen."

„Dan zal ik het je zeggen," antwoordde de aanvoerder van de bandieten. „Mijn mannen zijn achtergebleven omdat Ormond weleens een boodschapper zou kunnen zenden. Hij had er al een gestuurd. . . de kornak van wie we hebben gehoord dat het verongelukte vliegtuig een lading geld aan boord had. Mijn mannen hebben met hem afgerekend. Dat zullen ze ook doen met meneer Ormond,

wanneer hij in het kamp komt. Dus je kunt geen hulp verwachten."

„We zullen zien."

Boh Thauk grijnsde opnieuw.

„*Ik* zal hulp krijgen," zei hij dreigend. „Mijn mannen die het kamp bewaken, hebben opdracht vanavond hierheen te komen. Waarschijnlijk zijn zij zelfs vóór zonsondergang hier, want zij zullen begrijpen dat zij geen andere boodschappers hoeven te verwachten, nadat zij Ormond hebben gedood."

„Ik maak me geen zorgen," verklaarde Jill dapper, ofschoon een gevoel van bange onrust in haar opsteeg.

„Houd mijn woorden in gedachten," zei Boh Thauk kwaadaardig. „Vanavond vermoord ik je."

„Als je dat blijft zeggen, breng je *mij* in de verleiding *jou* te doden," zei Jill, met een klank in haar stem, die een uitdrukking van plotselinge vrees in de ogen van de dacoit bracht.

Later op de morgen, nadat zij hadden ontbeten, vertelde Jill aan Marcelle en haar vader wat Boh Thauk had gezegd. Nadat ze was uitgesproken, keek dokter Duhamel de beide meisjes bezorgd aan.

„Het kan zijn dat het pocherij van hem is," zei de vader van Marcelle. „Maar de mogelijkheid dat hij de waarheid spreekt, is groter. En wanneer inderdaad een paar bandieten in het kamp van meneer Ormond zijn achtergebleven, ziet het er lelijk uit." Hij zweeg even en vervolgde dan: „Jullie kunnen nu nog vluchten. Neem voldoende proviand mee en tracht Maung Pyin te bereiken, waar. . ."

„Ik ga niet weg, vader," zei Marcelle. „Hoe kan ik u en de andere gewonden hier achterlaten? Het staat Jill natuurlijk volkomen vrij te vertrekken, maar ik. . ."

„Ik blijf bij je," onderbrak Jill haar vriendin.

„U hoort het, vader," zei Marcelle op besliste toon. „Jill is het met me eens. . . wij blijven. Ik geloof trouwens dat we hier geen anderen zien verschijnen dan de oom van Jill en politiemannen of soldaten."

Op dat moment vroeg een der gewonden om water. Ze vulde een beker en liep op hem toe. . . en neuriede tegelijk een vrolijk wijsje om bij haar vader de indruk te wekken dat ze niet in het minst ongerust was.

„Wat kunnen we doen, Jill?" vroeg ze. „Ik wil het vader niet bekennen, maar ik heb een voorgevoel dat ons een groot gevaar bedreigt."

Jill trok zwijgend haar schouders op. Belast als zij waren met de verzorging van meer dan een dozijn hulpeloze gewonden, konden zij werkelijk niets, niets doen.

HOOFDSTUK XIII

Toen de zon onderging, had de kleine, open ruimte tussen de bomen een ander aanzien. In de loop van de dag hadden Jill en Marcelle de gewonden naar een andere plek vervoerd. Boh Thauk had toegekeken met een valse glimlach op zijn gezicht. Maar die glimlach verdween toen de beide meisjes stevige paaltjes in de grond sloegen, in een cirkel rond het vuur, en de polsen van elke dacoit aan die pinnen bonden. De gevangenen waren nu niet in staat zich te verplaatsen. Vervolgens, terwijl de korte schemering reeds viel, kregen de bandieten een prop in de mond gestopt.

Het was een idee van Marcelle. Ze had zich bezorgd afgevraagd wat er met de gewonden zou kunnen gebeuren, wanneer de „reddingsbrigade" van Boh Thauk zou arriveren, en was toen met het voorstel gekomen het kamp te verplaatsen.

Het vervoeren van een dozijn gewonde mannen was geen lichte taak. Zelfs niet nadat zij op raad van dokter Duhamel, die zelf te ziek was om te helpen, een soort draagbaar hadden vervaardigd waarvan het ene einde over de grond sleepte, terwijl de meisjes aan het andere zo hun last voorttrokken.

Gedurende de verstikkende hitte van de namiddag hadden zij de leden van de bemanning en de kornaks naar een geschikte plaats gebracht, ongeveer tachtig meter van de vorige verwijderd, en hen daar zo voorzichtig mogelijk weer op de grond neergevlijd.

Nadat de gewonden allen waren verzorgd, gingen de beide meisjes even rusten. Jill keek haar vriendin aan.

„Nu staan we voor de grote moeilijkheid: wat doen we met de gevangenen?" zei ze.

„Ik weet het niet," bekende Marcelle. „Ik pieker er al een hele tijd over, maar..." ze maakte een gebaar van hulpeloosheid. „Ik kan niets bedenken. Jij wel?" vervolgde ze hoopvol.

„Ik heb een plan dat me onder deze omstandigheden het beste lijkt," antwoordde Jill langzaam. „Ik stel voor de dacoits te laten waar ze zijn en het vuur brandende te houden, ook wanneer het zo aanstonds donker is geworden."

„Maar dan verraden we onze schuilplaats," merkte Marcelle op.

. . . toen de meisjes stevige paaltjes in de grond sloegen en de polsen van elke dacoit aan die pinnen bonden.

„Als de mannen van Boh Thauk die in het kamp zijn achtergebleven, hier komen, gaan zij natuurlijk zoeken," verklaarde Jill. „Mochten zij ons vanavond of vannacht niet vinden, dan lukt hun dat morgen stellig wel. Ik heb liever dat zij ons vinden terwijl het donker is."

Marcelle zag haar vriendin verbaasd aan.

„Maar waarom?" vroeg ze.

„Omdat onze kansen dan gunstiger zijn," zei Jill. „We blijven hier. Wanneer zij deze heuvel bereiken, zien zij vanzelfsprekend de gloed van het vuur. Dan sluipen de bandieten verder, tot zij de bomen langs de rand van deze kleine open ruimte hebben bereikt, zien hun vrienden en komen naar hen toe zonder op gevaar verdacht te zijn."

„En wat doen wij dan?" vroeg Marcelle.

„We gaan tussen de dacoits zitten," antwoordde Jill. „In onze kakikleren vallen we niet op en zijn bij het flakkerende licht van het vuur moeilijk van de bandieten te onderscheiden. Wanneer ze ons dicht genoeg genaderd zijn, wel, dan kunnen we hen misschien ontwapenen."

Plotseling klonk op een afstand de roep van een neushoornvogel...

„Ontwapenen?" zei Marcelle met een klank van twijfel in haar stem. „Zij hebben geweren of revolvers."

„Wij hebben ook revolvers," zei Jill. „En er is één omstandigheid die in ons voordeel werkt: zij zullen niet schieten uit vrees hun vrienden te treffen." Het Engelse meisje zweeg enige ogenblikken. „Ik geef toe dat mijn plan alle kans heeft te mislukken," vervolgde ze daarna. „Maar ik weet geen beter."

„H'm." Marcelle knikte en legde even een hand op de arm van Jill. „Ik... ik wou dat ik niet zo bang was, Jill."

„Ik voel me ook niet bepaald moedig," bekende Jill. „Het hart klopt me in de keel. Maar we moeten iets doen, nietwaar? En dan is mijn idee nog het beste, dunkt me."

„Je hebt gelijk," gaf Marcelle toe. „Jij hebt steeds gelijk gehad." Ze huiverde. „Maar ik ben erg bang. Ik wou dat ik dapper was. Het moet heerlijk zijn je dapper te voelen en niets te vrezen."

„Dat ben ik met je eens," verklaarde Jill. Ze haalde de patroonhouder uit haar revolver en telde de kogels. „Maar laten we proberen onze angst te onderdrukken. Een paniekstemming is het ergste dat ons op het moment kan overkomen."

De duisternis viel met tropische snelheid. De blauwe hemel verkleurde tot grauwe tinten en dan, bijna opeens, was het donker en schitterden tegelijk de sterren.

De twee meisjes sleepten haastig nog meer takken aan en lieten het vuur hoger opvlammen, zodat de open ruimte verlicht werd door een rossige schijn. Dan gingen zij zitten en Jill keek voortdurend van de ene dacoit naar de andere, in de verwachting dat zij zich door een onwillekeurige beweging zouden verraden, als zij een ongewoon geluid hoorden. Ze was overtuigd dat het gehoor van deze junglebewoners scherper was dan het hare.

Plotseling klonk op enige afstand de roep van een neushoornvogel: „Bok... bok... bok..."

„Ik heb dat geluid vroeger al eens gehoord," fluisterde Marcelle. „Het is van een grote, logge vogel. Weet jij de naam nog?"

„De neushoornvogel," antwoordde Jill.

Ze sprak zo zacht dat Marcelle het woord niet verstond. Het Franse meisje opende reeds haar mond om te vragen de naam te herhalen, toen ze bespeurde dat op het gezicht van haar vriendin een trek van spanning lag, terwijl ze haar hoofd een beetje terzijde had gebogen alsof ze aandachtig ergens naar luisterde.

Marcelle spitste nu eveneens haar oren, maar de jungle was rustig. Slechts het zoemen der insekten was hoorbaar, een enkele keer onderbroken door de klaaglijke kreet van een uil.

„Ik hoor niets," fluisterde ze. „Wat is er?"

„Er schoot me juist iets te binnen," fluisterde Jill terug. „Ik meen dat een neushoornvogel zich 's nachts niet laat horen." Ze zweeg even. „Ja, ik weet het zeker; hij roept alleen overdag."

„Maar..." begon Marcelle en zweeg dan geschrokken toen ze begreep wat de opmerking van Jill betekende. Indien neushoornvogels 's nachts zwegen en zij zo juist de kreet van die grote, vreemd uitziende vogel toch hadden gehoord... dan moest het geluid van een mens afkomstig zijn. Dan was het waarschijnlijk een signaal van een van de dacoits, die, zoals Boh Thauk had beweerd, na zonsondergang zich bij de bende zouden voegen. Het gevaar dat hen dan bedreigde, was dan nabij...

De meisjes zaten rug aan rug en staarden naar de bomen, die de kleine open ruimte omzoomden. Zij hadden beiden in elke hand een revolver... en zij waren beiden bang. De gedachte wellicht op een mens te moeten schieten deed hen huiveren en alleen het feit dat een dozijn gewonde mannen van hen afhankelijk was verschafte hun de moed bij het vuur te blijven.

Eens meende Marcelle iets te zien bewegen tussen de bomen, maar toen ze een tweede keer opmerkzaam keek, bleek ze zich tot haar grote opluchting te hebben vergist.

De vlammen van het aanvankelijk hoog oplaaiende vuur werden kleiner toen het hout tot as verpulverde. Jill wierp er nieuwe takken op. De vlammen schoten opnieuw omhoog, maar het leek dat elk volgend stuk hout vlugger verbrandde dan het vorige.

Na ruim een uur, terwijl haar zenuwen tot het uiterste gespannen waren, gooide Jill de laatste twee dikke takken op het vuur. Gedurende die tijd hadden de beide meisjes geen enkel geluid meer vernomen, noch hadden zij iets verdachts gezien. De dacoits schenen te slapen, behalve Boh Thauk. Hij wendde zijn ogen geen moment van de twee vriendinnen af en toen Jill toevallig in zijn richting keek, verscheen op zijn donker gezicht een triomfantelijke grijns. Een huivering liep Jill over de rug; ze was ervan overtuigd dat Boh Thauk de roep van de neushoornvogel had gehoord en had begrepen, dat het een signaal was.

„Wat doen we wanneer het vuur is gedoofd?" vroeg Marcelle tenslotte, nadat de verbrande takken in elkaar zakten en een laatste vonkenregen deden opspatten.

„We kunnen... niets anders doen... dan blijven luisteren," antwoordde Jill zacht en hakkelend.

De gloed van de as werd minder en minder. Zij hadden er nu meer hinder van dan hulp, want het zwakke licht bescheen

de bandieten en de beide meisjes, maar liet de grond tussen hen en de bomen in het duister.

Jill ging liggen en Marcelle volgde haar voorbeeld. Zij waren moe en de uitputting nabij. Tweemaal betrapte Jill zichzelf erop dat ze bijna in slaap was gevallen en haar hart bonsde wild bij de gedachte aan het dodelijke gevaar dat de slaap zou hebben gebracht.

Plotseling echter viel alle moeheid van haar af. Tussen haar en de dichtstbijzijnde bomen had zich iets bewogen. Of was het verbeelding? Zes of zeven meter van haar verwijderd leek de grond opeens oneffen te zijn; maar het licht was te flauw om iets te kunnen onderscheiden... en ze kon zich niet herinneren of die oneffenheid daar wellicht steeds was geweest.

Ze tuurde en tuurde tot haar ogen haar begonnen te begoochelen. Ze meende er zeker van te zijn dat de oneffenheid had bewogen; ze richtte de revolver, die ze in de rechterhand had, op dat punt en drukte een vinger iets vaster op de trekker.

Toen gilde Marcelle en vuurde.

De flits van het schot verlichtte een ogenblik de gehele open ruimte. Jill zag thans dat ze zich niet had vergist. Wat een oneffenheid van de grond had geleken, bleek een bandiet te zijn. De dacoit sprong op en vluchtte. Jill loste een schot. Ze mikte niet op hem, maar iets naast hem en de man stootte een kreet uit terwijl hij in zigzaglijn naar de beschermende bomen snelde.

Enige ogenblikken later klonk een schot van de andere zijde en Jill voelde de luchtdruk tegen haar hals toen een kogel haar met iets meer dan een centimeter miste...

Gedurende de volgende vijf minuten was geen enkel geluid hoorbaar en toen doofde de gloeiende as zo snel, dat de gloed nauwelijks meer zichtbaar was.

Een stotend en krakend geluid dat van rechts kwam, deed Marcelle in die richting vuren. Een paar seconden later hoorde Jill links iets dat als vlugge voetstappen klonk. Ze schoot onmiddellijk. Ze kreeg de indruk dat er zes of zeven bandieten waren... tot ze haar vierde schot had gelost en bij het licht daarvan een paar blokken hout over de grond zag rollen. Ze begreep wat er gebeurde.

„Niet meer schieten, Marcelle," zei ze vlug. „De dacoits passen een krijgslist toe. Zij gooien stukken hout in deze richting om ons te verleiden onze ammunitie te verschieten. Hoeveel patronen heb jij nog?"

Terwijl Jill gespannen bleef luisteren naar de geluiden, die erop konden wijzen dat werkelijk een aanval zou worden gedaan, opende Marcelle de magazijnen van haar revolvers. De ene houder bleek leeg te zijn, in de andere stak nog één kogel. Jill had nog drie patronen en ze gaf er een aan haar vriendin.

De flits van het schot verlichtte een ogenblik de gehele open ruimte. Jill zag thans dat ze zich niet had vergist.

„We kunnen hier niet blijven," fluisterde ze. „Wanneer de as van het vuur zo aanstonds geheel is gedoofd, hebben we geen schijn van kans meer. De dacoits kunnen in de duisternis beter zien dan wij. Bovendien zijn we slechte schutters. Ik betwijfel of we zelfs bij daglicht iemand op meer dan een meter afstand zouden kunnen raken."

Marcelle knikte en zuchtte.

„Als ik naar de bioscoop ga om een wild-westfilm te zien, lijkt het zo eenvoudig," zei ze. „Een cowboy trekt een revolver, gooit een speelkaart in de lucht, kijkt nauwelijks en — päng! — hij heeft er een gat in geschoten."

„De narigheid is dat wij geen cowboys zijn," antwoordde Jill fluisterend. „Kom mee. We sluipen weg... kruipend."

„Moeten we hier vandaan?" zei Marcelle geschrokken. „Maar... maar... waarheen? We willen de dacoits juist weghouden van onze gewonden, nietwaar? En jij..."

„Ik weet het... ik weet het," zei Jill, die zich op haar knieën liet vallen. „Maar de bandieten die pas zijn gekomen, weten nu waar we zijn, terwijl het ons niet bekend is waar zij zich bevinden. Ik verwacht elk moment een aanval en wat kunnen wij doen? Vier schoten die veel kans hebben te missen, en het is met ons gedaan."

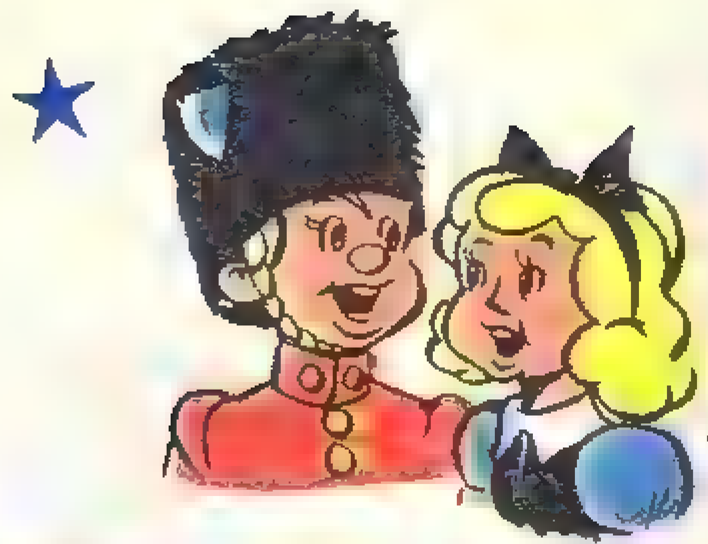
„Dus we kruipen weg... maar waarheen?" vroeg Marcelle.

„Naar de rand van deze open ruimte," antwoordde Jill. „Wanneer de vrienden van Boh Thauk hun bestorming uitvoeren, is de situatie precies omgekeerd. Dan kunnen wij hen zien, maar zij weten niet waar wij zijn. Dan is onze positie dus gunstiger. Wat we verder doen, zal van de omstandigheden afhangen."

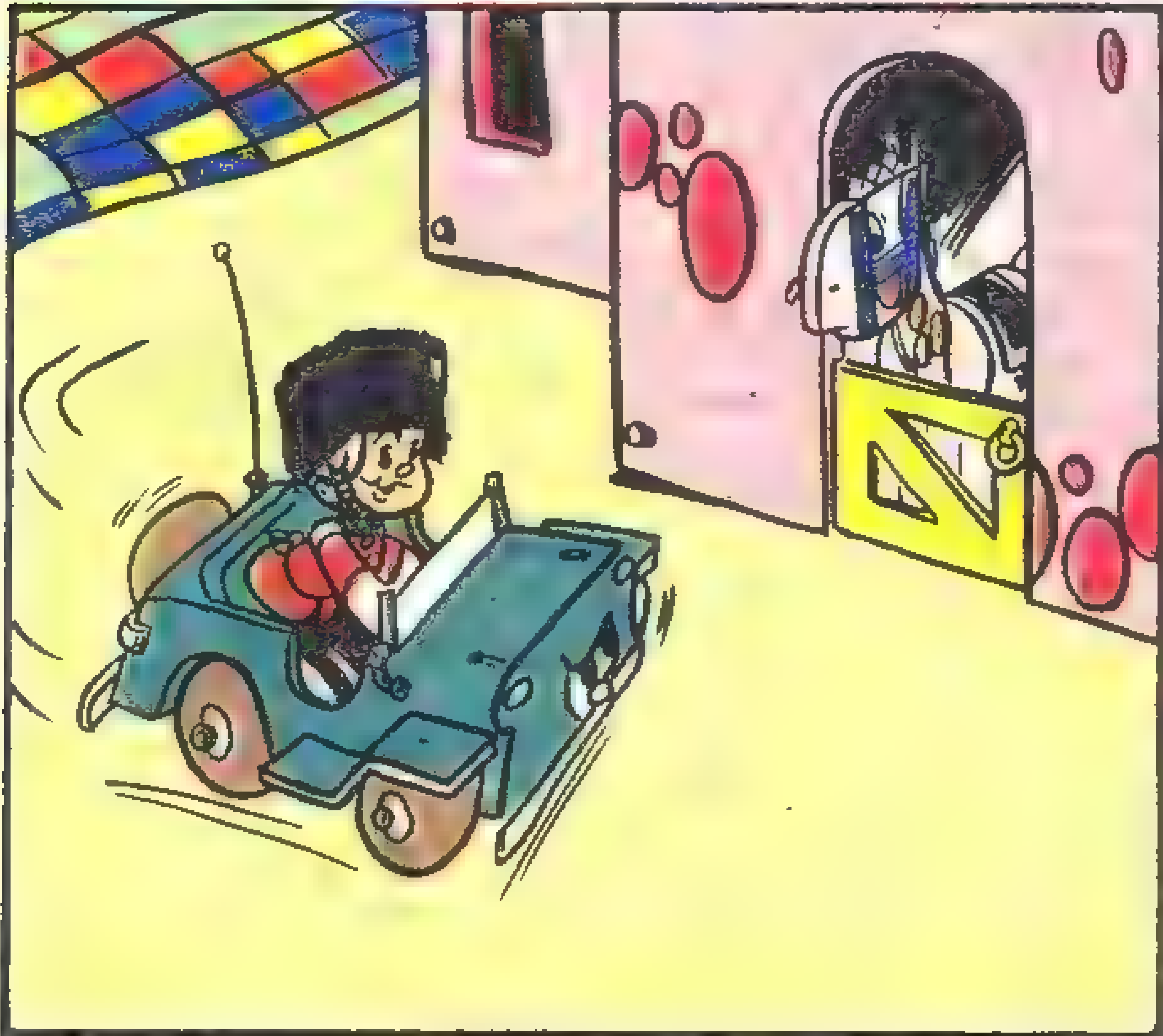
Marcelle dacht even na over de woorden van haar vriendin.

„Het lijkt me een goed idee," zei ze tenslotte.

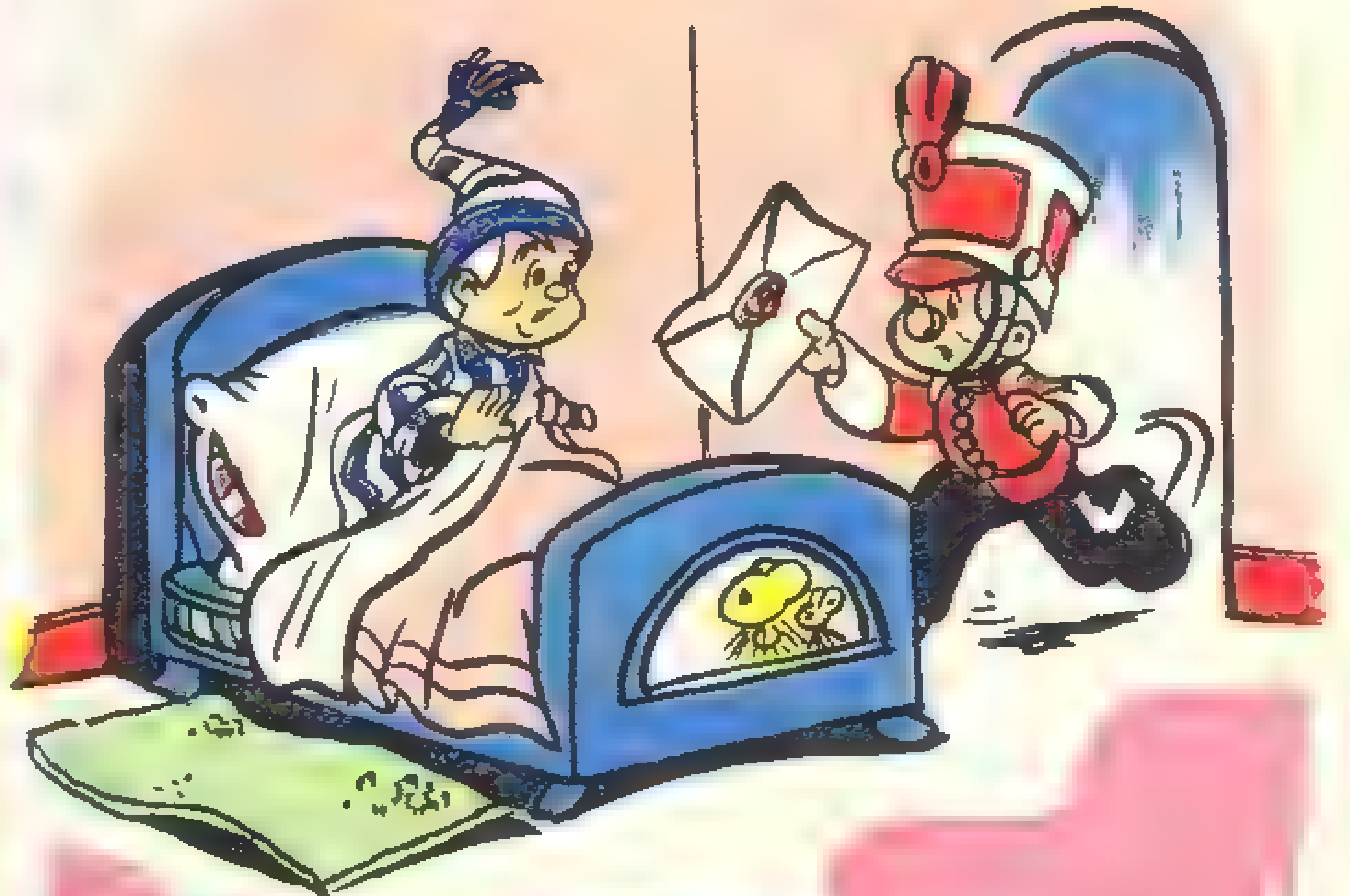
Wordt vervolgd

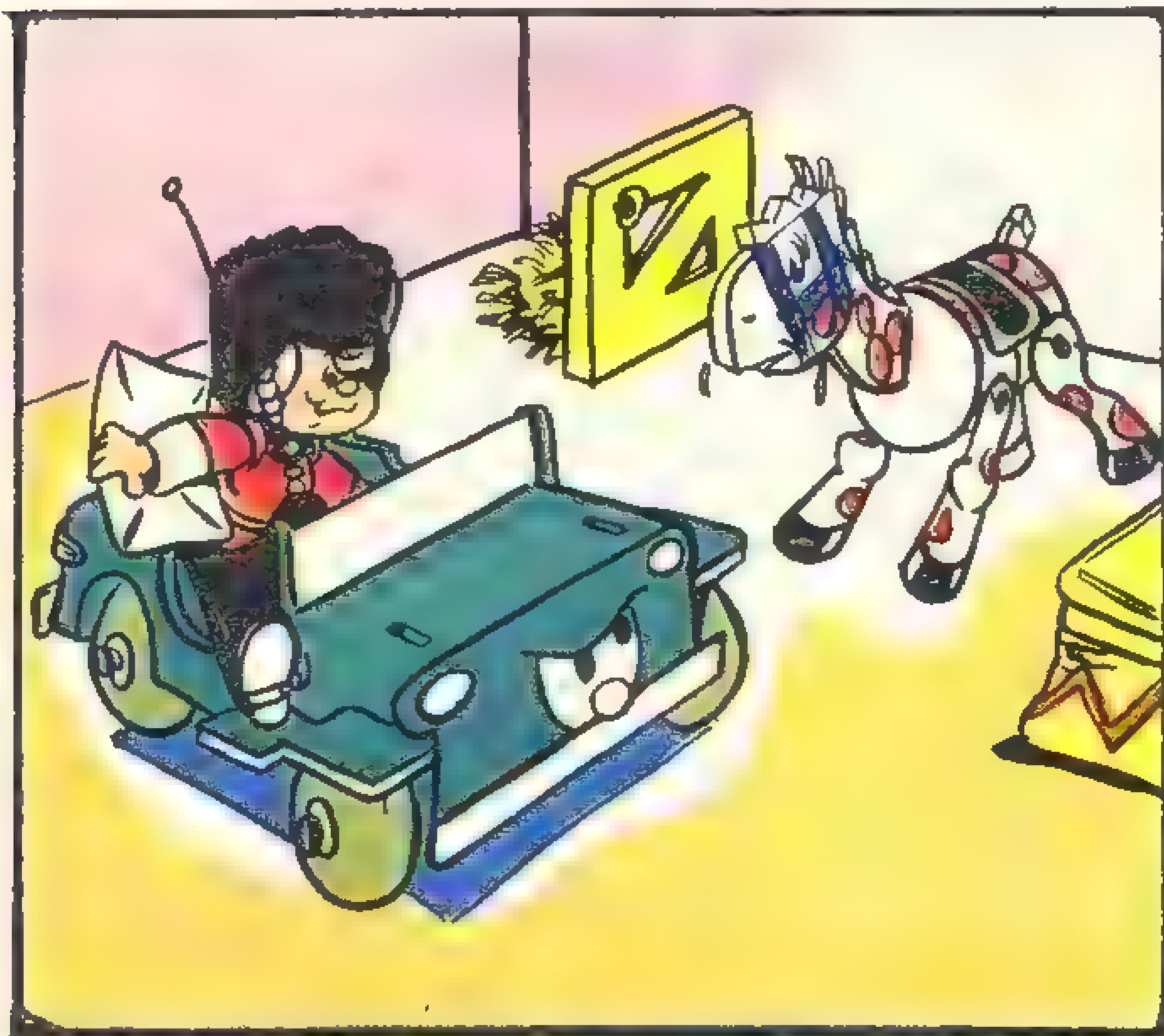
SPELEND

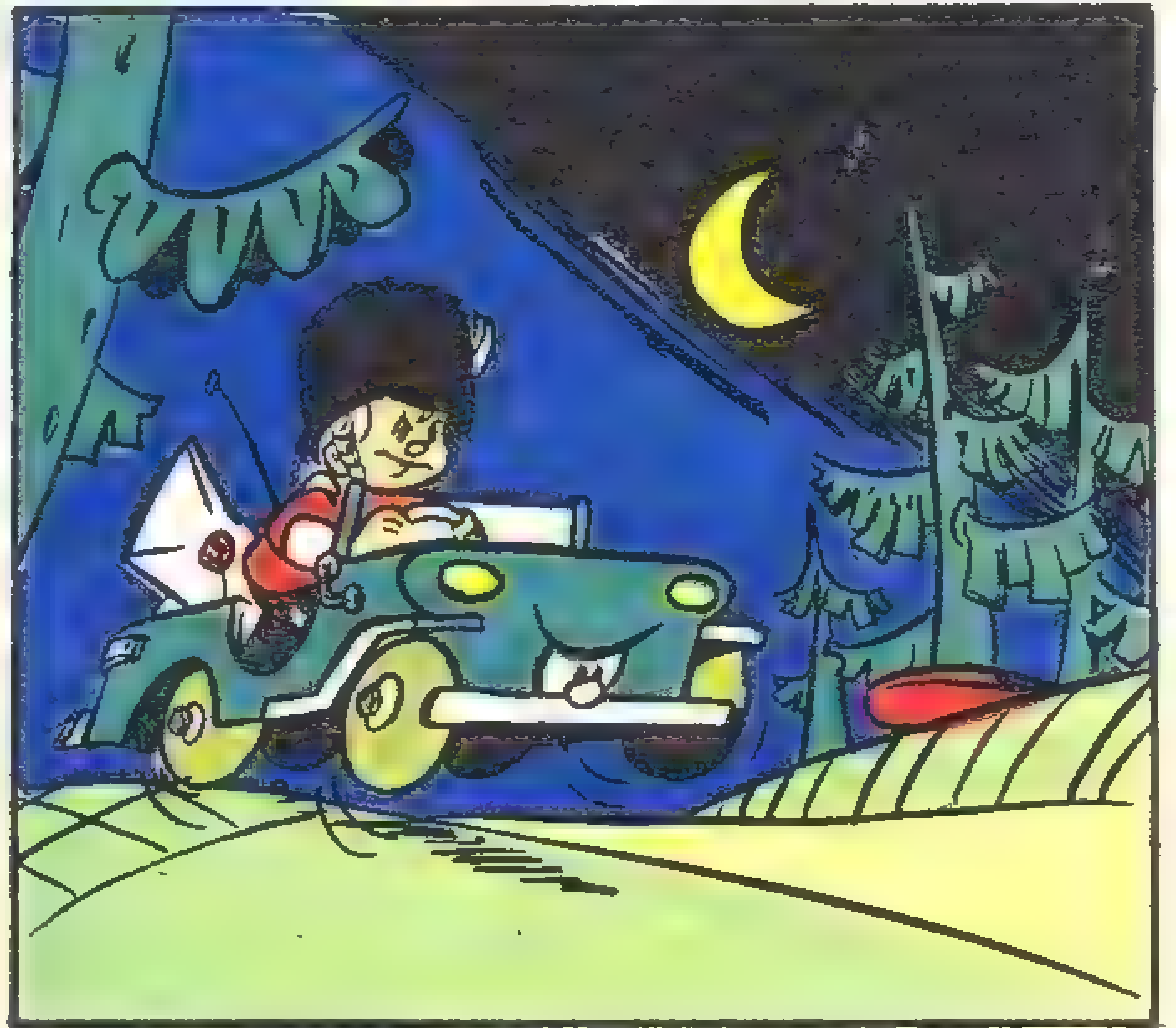
Op een dag kregen de soldaten van Speelgoedland een nieuwe auto: Janus de jeep. Sergeant Bullebak zei tegen Tommie dat hij maar een eindje met Janus moest gaan rijden om hem te leren kennen. Batty, het paard van Tommie, zag wat er gebeurde en voelde zich ongelukkig.

„Nu Janus er is, zal Tommie wel nooit meer op mij willen rijden," zei hij droevig en hij leek gelijk te krijgen. Want die nacht kwam een soldaat de kamer van Tommie binnenhollen met een brief. „Wil je deze brief direct naar sergeant Bullebak brengen?" vroeg de soldaat.

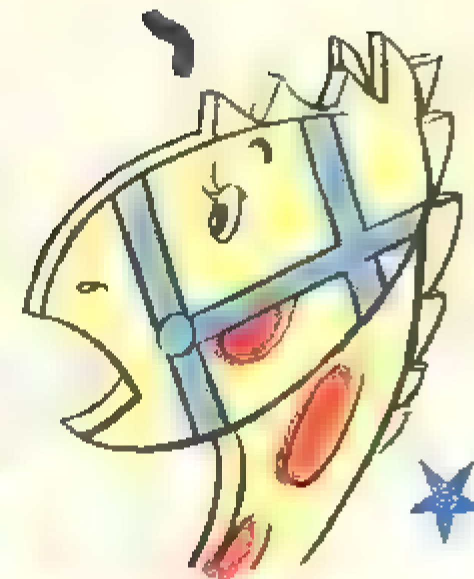

Tommie sprong uit bed, trok vlug zijn kleren aan en liep naar de stal. Daar stapte hij in de jeep en reed weg. Toen Batty dat zag, was hij bedroefd. „Dacht ik het niet?" zei hij. „Tommie ziet me niet eens meer." Toen kreeg hij een idee. „Ik loop weg," zei hij.

Intussen reed Tommie in volle vaart naar sergeant Bullebak. Maar opeens hoorde hij een luide knal. Wat was dat? Tommie stapte uit en zag dat een van de voorbanden van Janus geklapt was. Hij keek hulpeloos om zich heen en toen hoorde hij opeens een bekend geluid.

SPEELGOED

In de verte klonk het geklepper van paardehoeven. Tommie kon zijn oren niet geloven. Toen zag hij Batty aankomen. ,,Wat ben ik blij dat ik jou zie, Batty," riep hij. ,,Ik heb je nodig." En hij vertelde het paard wat er was gebeurd en dat hij naar de sergeant moest.

,,Maar waarom ben je niet in je stal?" vroeg Tommie. ,,Nou," zei Batty, ,,ik ben weggelopen. Je wilde immers toch niet meer op me rijden." Tommie klopte Batty op de hals en zei: ,,Het spijt me dat ik je beledigd heb. Maar wil je me nu vlug naar de sergeant brengen?"

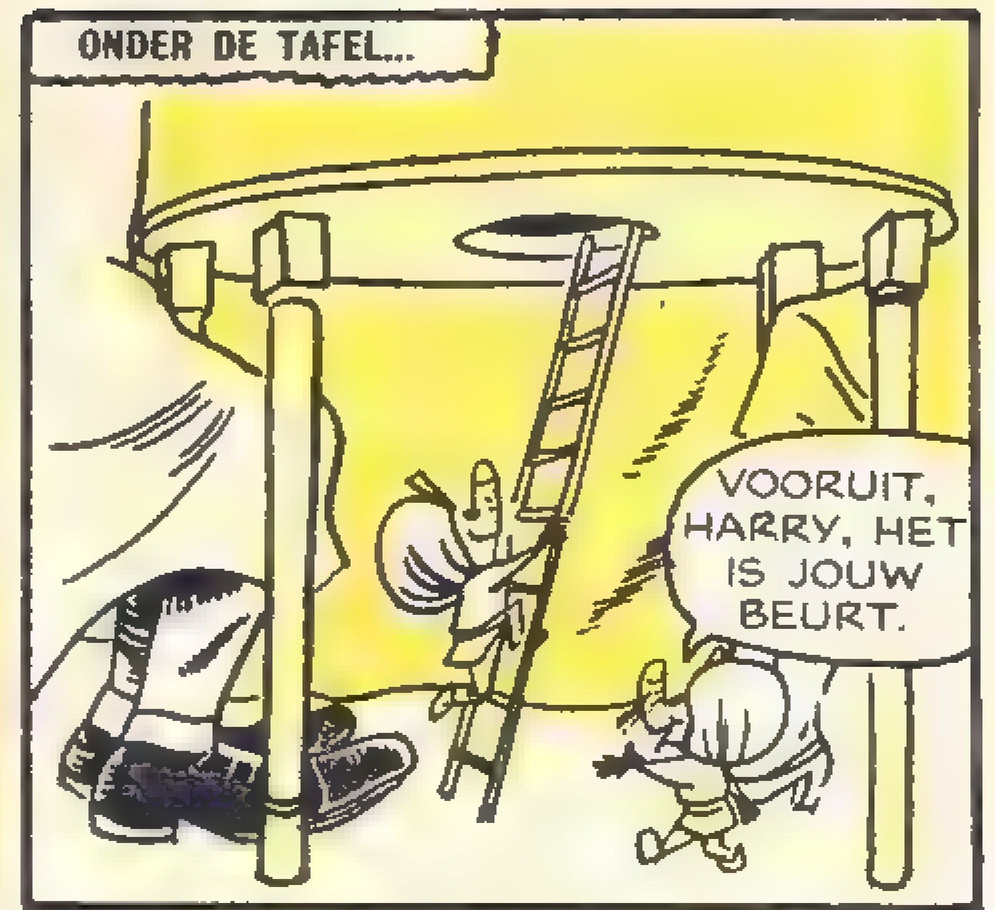

Dat hoefde Tommie geen twee keer te vragen. Batty galoppeerde weg en het leek of hij nog nooit zo hard gelopen had. Tegen de morgen kwam Tommie bij de kazerne. ,,Waar is Janus?" vroeg de sergeant, toen hij de brief in ontvangst nam. ,,Er is toch niets gebeurd?"

Tommie vertelde hem dat Janus onderweg was blijven staan, omdat er een voorband geklapt was. ,,Gelukkig dat je nog zo'n snel paard hebt, Tommie," zei de sergeant. Tommie knikte en Batty glom van trots. In de verte zagen ze Annie Lorrie aankomen, die Janus op sleeptouw had.

LEONARD

KIJKT U MAAR IN MIJN BOL.

ONDER DE TAFEL...
VOORUIT, HARRY, HET IS JOUW BEURT.

GELUK ZAL UW DEEL ZIJN, ALS U TENMINSTE NIET VERGEET TE BETALEN!

ALSTUBLIEFT! EN WEL BEDANKT!

EEN UUR LATER...
OP DEZE MANIER WORD IK GAUW RIJK!

KOMT U BINNEN. WIJ... EH... IK BEN KLAAR!

KIJKT U MAAR IN MIJN BOL.
IK!
NEE, IK!

HET IS MIJN BEURT!
NIET WAAR!

HET IS WÉL MIJN BEURT!
NIE-TES!

DAT IS BEDROG!
KRAK!

PATS!
ASJEBLIEFT!
O, WAT EEN PECH!

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

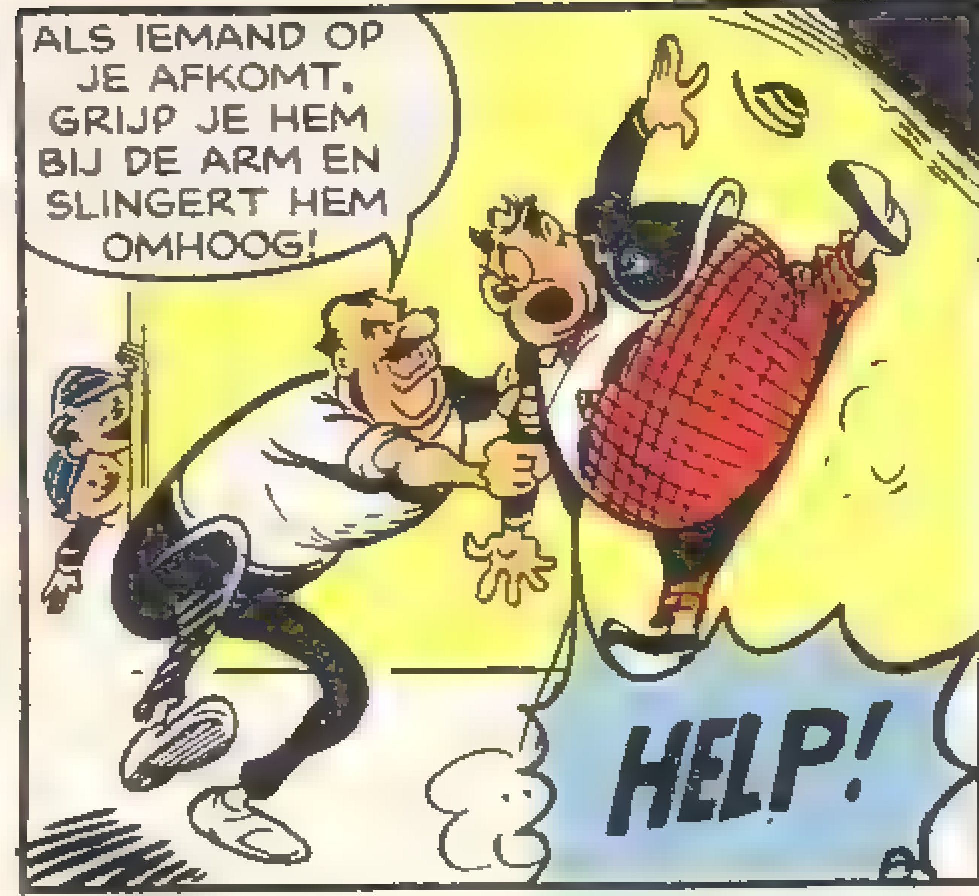

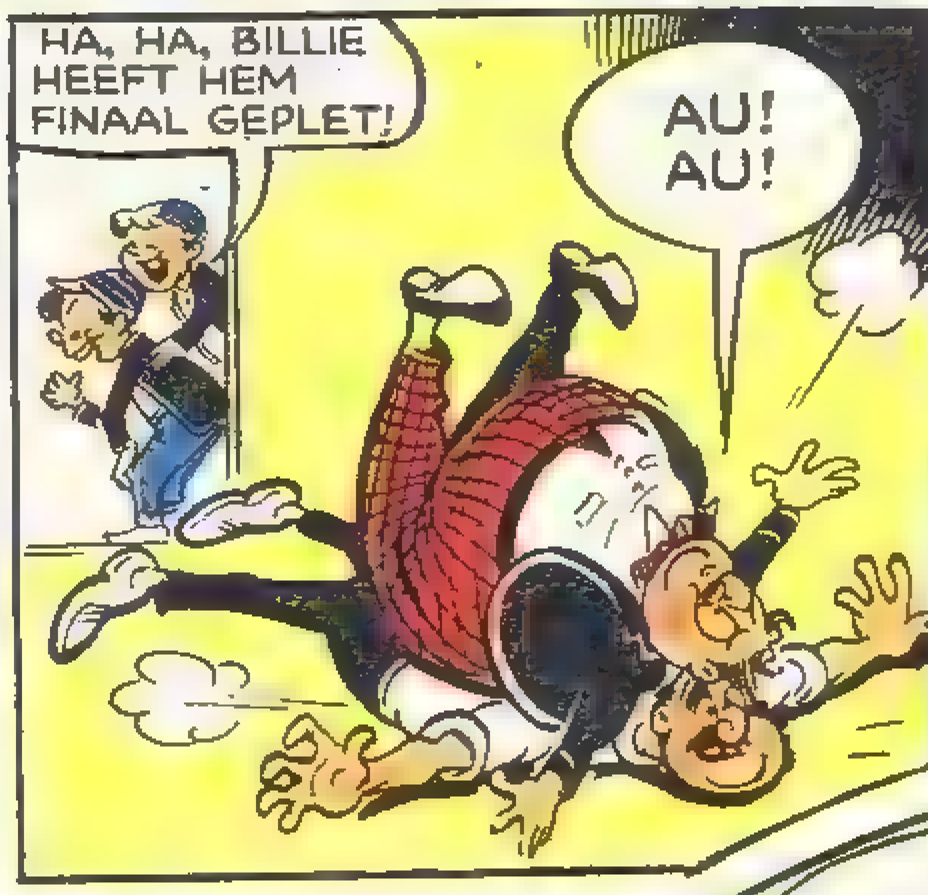

DE EERSTE LES, BILLIE. NEEM EEN AANLOOP EN REN OP ME AF!
MEENT U DAT? IK REN LIEVER NAAR DE SNOEP-WINKEL!

REN OP ME AF!
NOU... EH... GOED, DAAR GAAT IE DAN!

ALS IEMAND OP JE AFKOMT, GRIJP JE HEM BIJ DE ARM EN SLINGERT HEM OMHOOG!
HELP!

MAG IK ER WEER AF, ME-NEER?
ALLE MENSEN, WAT IS DIE JONGEN ZWAAR!

HA, HA, BILLIE HEEFT HEM FINAAL GEPLET!
AU! AU!

ZIE JE WEL? HIJ IS BUITEN WESTEN!
IK MOET MAKEN DAT IK WEGKOM! IK GA NOG GAUW EVEN IN DE SNOEP-WINKEL KIJKEN!

U BENT TE LAAT, JONGEHEER. DE OLIEBOL-LEN ZIJN UITVERKOCHT.
WAT EEN GEMENE STREEK! WAT MOET IK NU BE-GINNEN?
SNOEP WINKEL
OLIE-BOLLEN UIT-VERKOCHT

WEET JE WAT? IK LOOP EVEN NAAR DE STAD. MISSCHIEN VALT DAAR WAT TE HALEN.
NAAR DE STAD

TOEN BILLIE IN DE STAD KWAM...
IK HEB NET EEN TELEFOONTJE GEHAD. HIJ KAN VANAVOND NIET MEEDOEN. EEN JONGEN HEEFT HEM TEGEN DE GROND GESLAGEN!
WAT? IS HIJ TEGEN DE GROND GESLAGEN? HOE IS HET MOGELIJK! DOOR EEN JONGEN? VRAAG EENS AAN DIE DIKKE WIE DAT GEDAAN HEEFT!
WORSTELEN

WIJ ZIJN VRIEN-DEN VAN JOUW SPORTLERAAR. WIE HEEFT HEM BUITEN WES-TEN GESLAGEN?
O, MAAR HET WAS ZIJN EIGEN SCHULD! HIJ BE-GON! IK...

DUS JIJ HEBT HET GEDAAN?
AU! NEE! AU!

SUFFERD, NU HEB JE DE WORSTEL-WEDSTRIJD VAN VANAVOND IN DE WAR GESCHOPT. TUFFY MOEST UITKOMEN TEGEN MCNABB, DE KAM-PIOEN VAN SCHOTLAND. HET ZOU OP DE TELEVISIE KOMEN!
DAN HAD HIJ MIJ MAAR NIET MOETEN UITDAGEN!

WACHT EENS, IK WEET WAT. ALS DIE DIKZAK TUFFY KAN VERSLAAN, KAN HIJ HET MCNABB OOK!
JA, DAAR ZEG JE IETS! HOE HEET JIJ, DIKKE?
TURF, MENEER. BILLIE TURF.

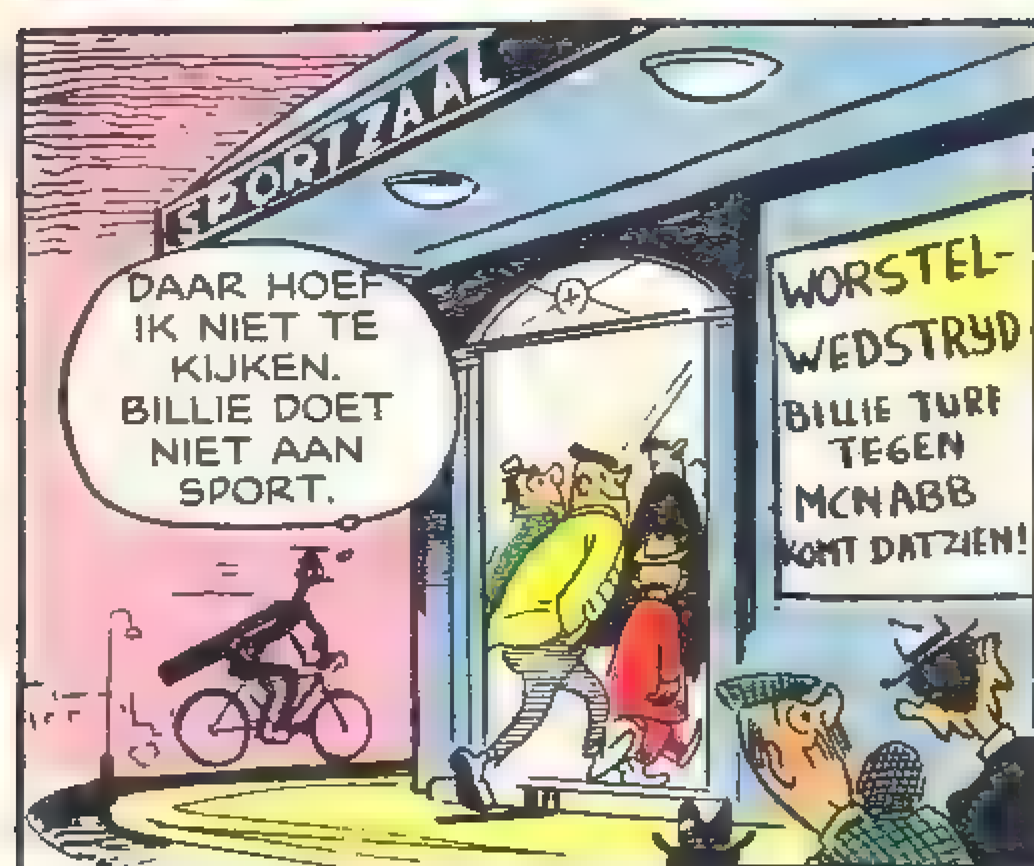
HA, DAT IS EEN IDEE. BILLIE TURF, DE JONGSTE EN DE DIKSTE WORSTELAAR VAN ONS LAND!
HEBT U NIET EEN PAAR OLIEBOLLEN VOOR ME?

OLIEBOLLEN? MAAR NATUURLIJK! JE KRIJGT EEN ZAK VOL!
DAAR DOE IK ALLES VOOR, MENEER!

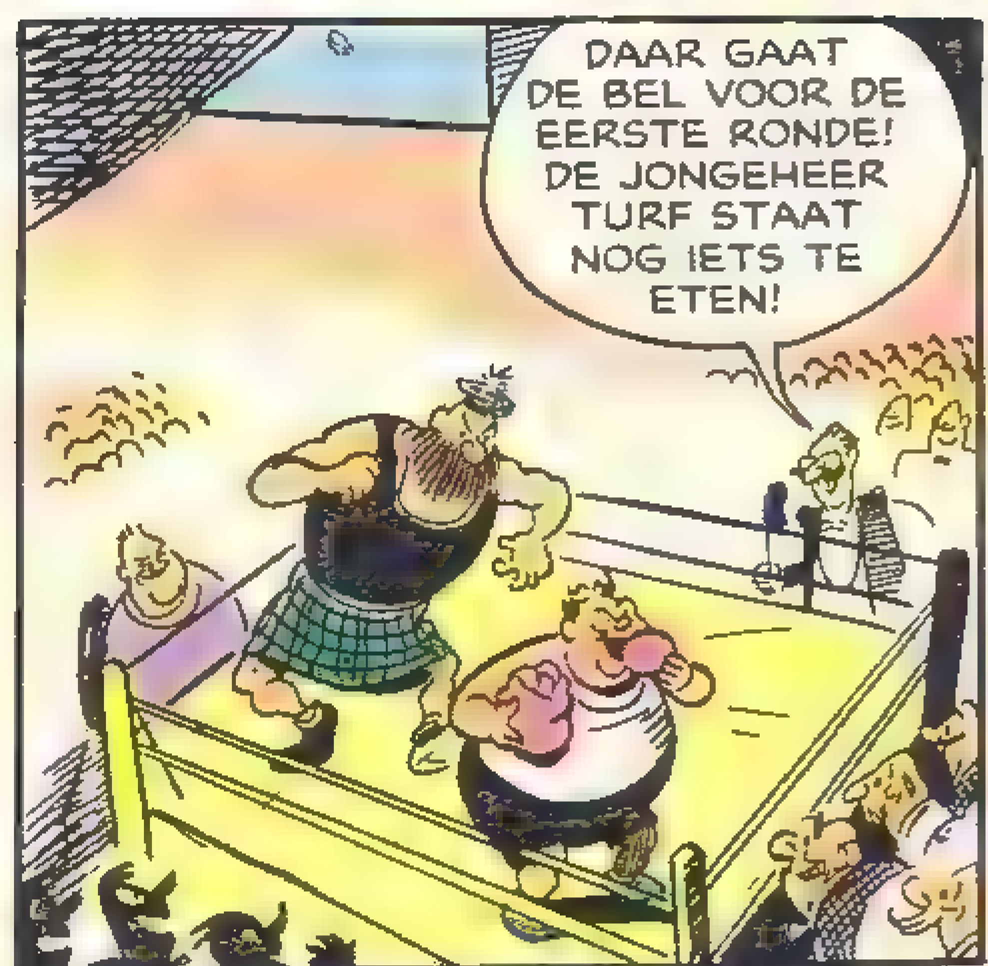
WAT BEN IK BLIJ DAT IK U ONTMOET HEB!
DAT KAN IK ME VOORSTELLEN. HIER IS NOG EEN ZAK OLIEBOLLEN!
OLIEBOLLEN
OLIEBOLLEN
OLIEBOLLEN

DIE AVOND OP SCHOOL...
WAT VREEMD DAT BILLIE ER NIET IS. HIJ IS ANDERS NOOIT TE LAAT VOOR HET ETEN.

HIJ HEEFT VAST DE BENEN GENOMEN UIT ANGST VOOR MENEER TUFFY!
TUFFY

ER ZIT NIETS ANDERS OP DAN DAT IK HEM GA ZOEKEN.

SPORTZAAL
DAAR HOEF IK NIET TE KIJKEN. BILLIE DOET NIET AAN SPORT.
WORSTEL-WEDSTRYD BILLIE TURF TEGEN MCNABB KOMT DATZIEN!

GOEDENAVOND, BESTE KIJKERS. WE ZIJN HIER IN DE SPORTZAAL, WAAR DE GROTE WORSTELWEDSTRIJD ZAL PLAATSVINDEN TUSSEN DE SCHOTSE KAMPIOEN MCNABB EN DE SCHOOLJONGEN BILLIE TURF. MCNABB IS AL IN DE RING!

EN DAAR KOMT ZIJN TEGENSTANDER BILLIE TURF!
OLIEBOLLEN
OLIEBOLLEN

DAAR GAAT DE BEL VOOR DE EERSTE RONDE! DE JONGEHEER TURF STAAT NOG IETS TE ETEN!

EN DAAR GAAN ZE! MCNABB VALT AAN!
HEE, LAAT ME LOS, BAARDMANS!
IK MAAK GEHAKT VAN JE, DIKZAK!
OLIEBOLLEN

HELP!
U ZIET HET, KIJKERS, DE TWEE RIVALEN ZIJN IN EEN HETE STRIJD GEWIKKELD!

WAT EEN WEDSTRIJD! HET GAAT ER SPANNEND TOE!
TV

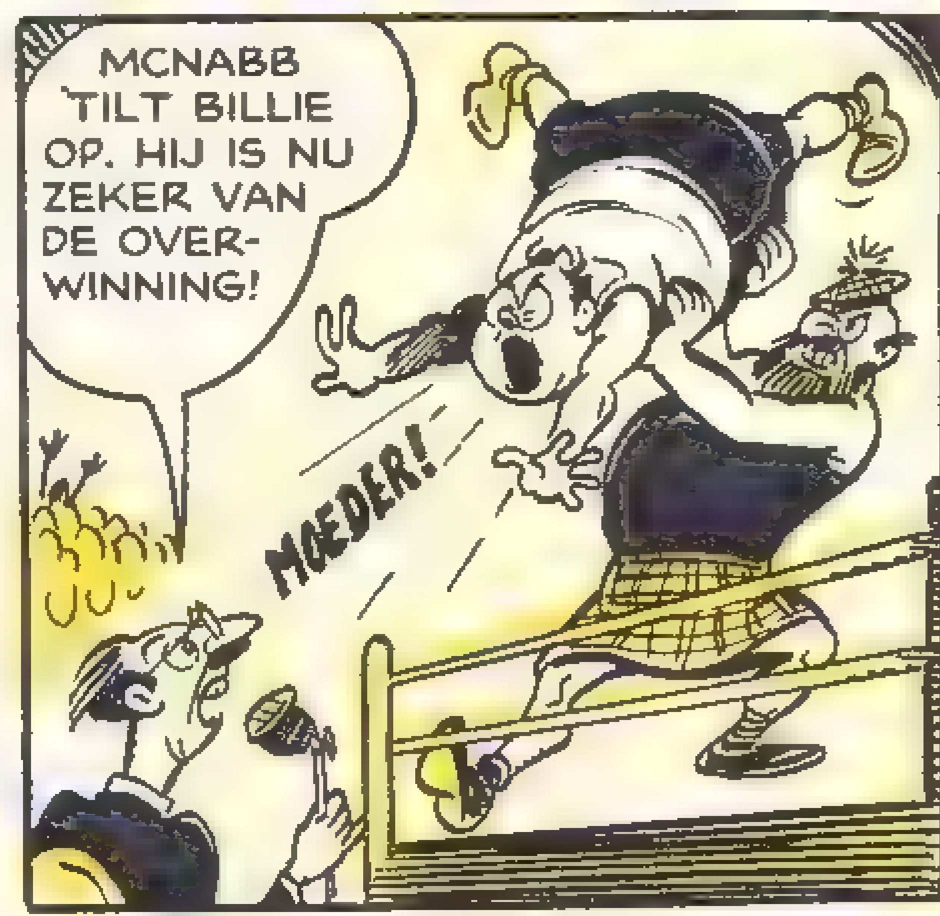

INTUSSEN ZOCHT MENEER KWEL NOG STEEDS NAAR BILLIE...
LIEVE HELP! IK HOOR BILLIE! HIJ IS IN DAT HUIS!

AU! HELP!
WIE KAN DAAR NOG ZO LAAT ZIJN?

IK ZOEK ENE BILLIE. HIJ MOET HIER ZIJN. IK HOOR HEM.
BILLIE? NEE, DIE IS HIER NIET. MIJN VROUW EN IK ZIJN ALLEEN THUIS.

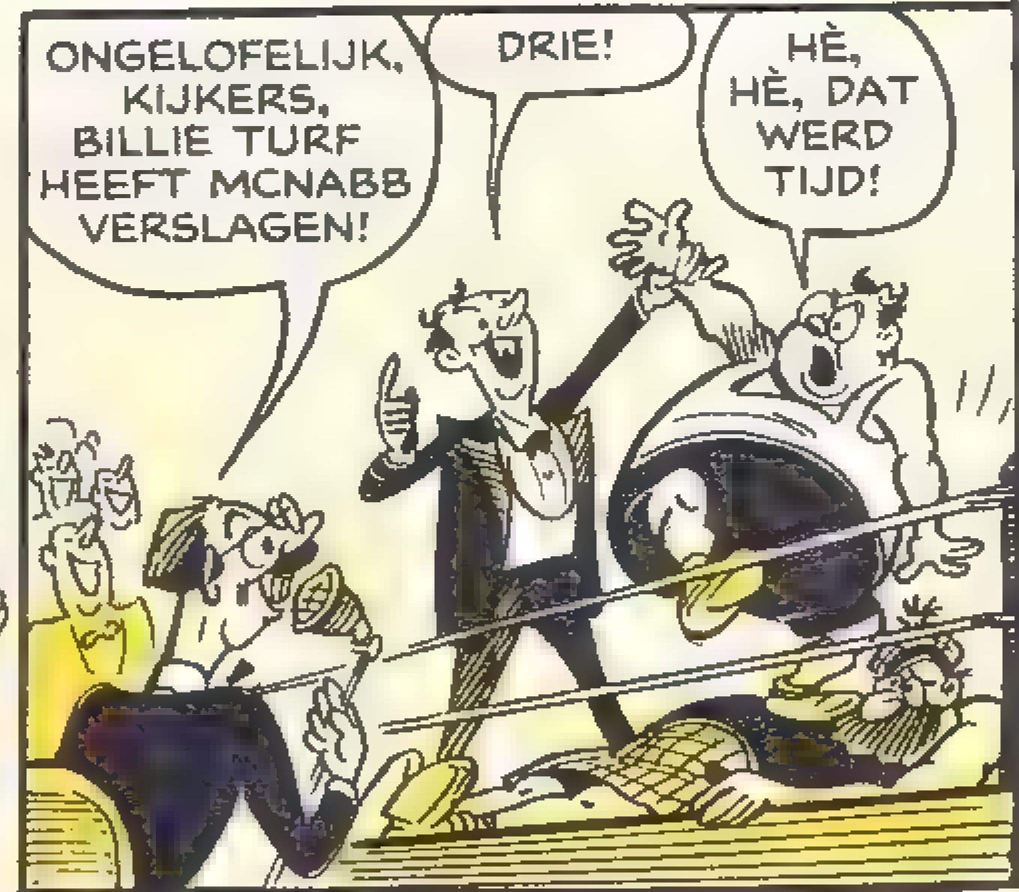

HOORT U WEL, DAT GEGIL KOMT VAN DE TELEVISIE!
AU! AU! MOEDER!
BILLIE!

HET IS GE-WELDIG! DIT WORDT EEN OVERWINNING VOOR MCNABB!
IK MOET BILLIE ONMIDDELLIJK TE HULP KOMEN!
HELP!

MCNABB TILT BILLIE OP. HIJ IS NU ZEKER VAN DE OVER-WINNING!
MOEDER!

DAAR GAAT BILLIE DE LUCHT IN EN...
PFFFT! WAT IS DIE KNAAP ZWAAR!

BILLIE IS BOVEN OP DE SCHOT GEVALLEN! DE SCHEIDS-RECHTER TELT!
EEN... TWEE...

ONGELOFELIJK, KIJKERS, BILLIE TURF HEEFT MCNABB VERSLAGEN!
DRIE!
HÈ, HÈ, DAT WERD TIJD!

BILLIE, JIJ VLEGEL!
O... MENEER KWEL!
EN DAAR IS ZIJN LERAAR OM HEM TE FELICITEREN. NOU, MENEER, U KUNT TROTS OP HEM ZIJN, HOOR!
EERSTE HULP

TERWIJL ZIJN LERAAR HEM VRIENDELIJK AAN ZIJN OOR TREKT, VER-LATEN WIJ DE SPORTZAAL EN GAAN TERUG NAAR DE STUDIO
HOE DURF JE AAN ZO'N WED-STRIJD MEE TE DOEN, BILLIE? SCHAAM JE!

EEN DAG LATER
AL MET AL BEN IK ER NOG GOED AFGEKOMEN. HEE, WAAR GAAN DIE JONGENS HEEN? HET IS TOCH NOG GEEN VAKANTIE?
ZE MOETEN VAN HUN OUDERS VAN SCHOOL AF!

Sport in vroeger tijd

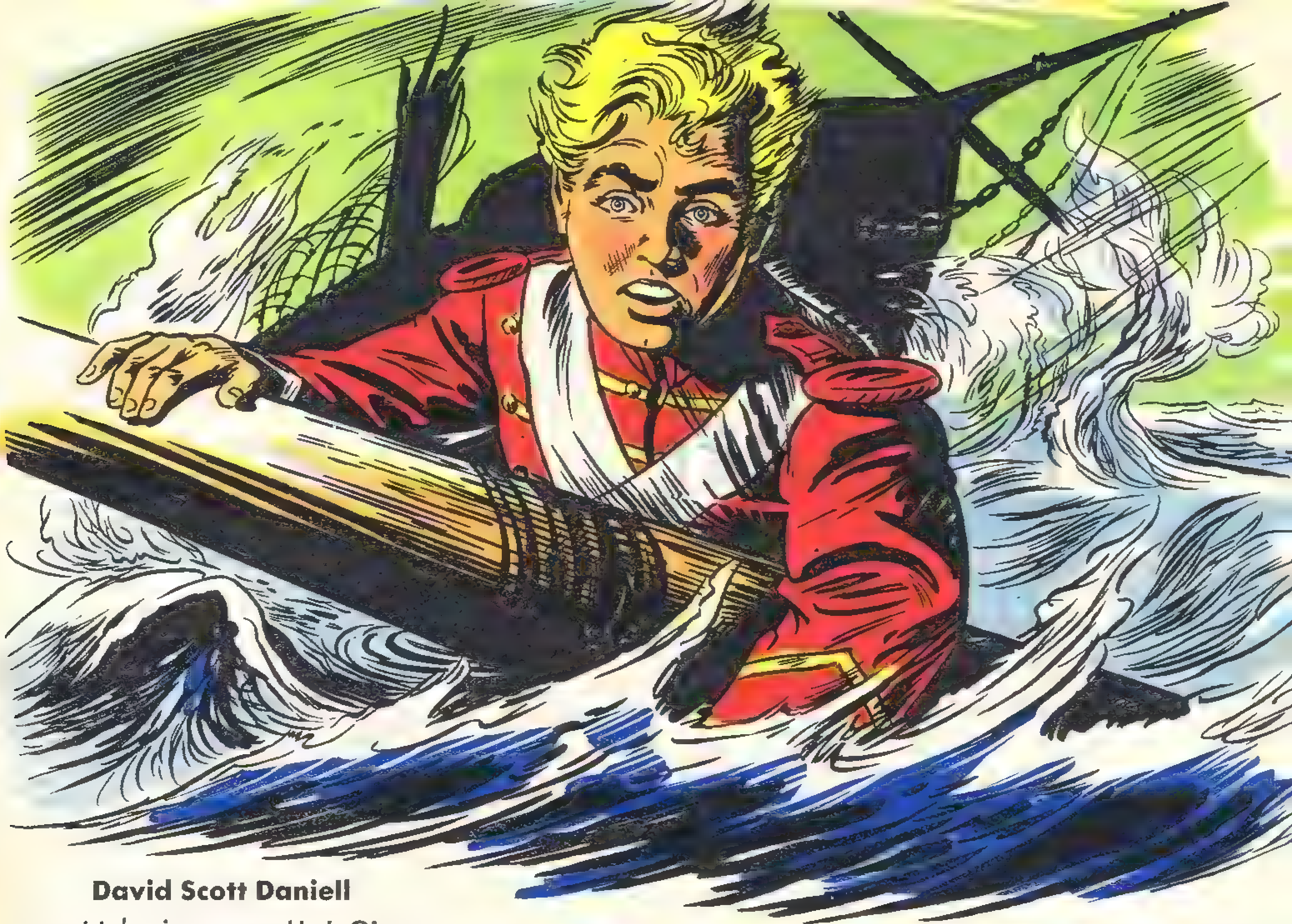

Honderd jaar geleden was een reis in de bergen nog een gevaarlijk avontuur. Omdat toen echter al beweerd werd, dat bergbeklimmen niet alleen een vermaak, maar ook goed voor het menselijk lichaam was, kwam de Amerikaan Harry Gormuly, een ondernemend man, op een voor die tijd ingenieus idee. Op kermis- en speelterreinen verrezen in de jaren na de Amerikaanse Burgeroorlog (1861-1865) overal de zogenaamde „bergbeklimmingsattracties van Gormuly".

Het waren geen bergen, maar bouwsels uit zand en cement en versierd met „echte" dennen en bergrotsen. Stokken en klimpakken kon men aan de kassa huren. Wie edelweiss wilde plukken, het nu zo begeerde alpenplantje met zijn zilverkleurige stengel en witte bloemen, moest een toeslag betalen, waarna de klimpartij kon beginnen. Wie de top bereikte zag een schitterend panorama voor zich: dorpen en velden lagen aan zijn voeten, de zon ging onder en de maan kwam op. Zo natuurgetrouw waren de. . . coulissen.

Men had er zelfs berggidsen, men kon pikhouwelen huren en wie dan nog eens een halve dollar extra betaalde, werd met een touw aan de gids vastgebonden.

Gormuly's uitvinding leverde hem een fortuin op. Later, zo wordt beweerd, is hij bij een werkelijke beklimming van de Matterhorn in Zwitserland in een afgrond gestort. Maar of deze bewering op waarheid berust, kan niet worden vastgesteld.

David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

24

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Ze sluipen een herberg binnen, waar ook sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelsen arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. Hij hoort dat zij aan een Franse kapitein de plannen van de Engelse legerleiding verraden. De kinderen zetten een wiel van hun koets los, waardoor deze verongelukt. In de koets bevinden zich ook sergeant Trott en soldaat Pilchard. De spionnen vluchten en de militairen vermommen zich met behulp van hun kleren en paspoorten. Een Franse kolonel brengt hen naar generaal Vallence. In de tuin van zijn hoofdkwartier ont .ekken de kinderen de echte spionnen. Door een list weten ze alle vier te ontkomen. Ze verbergen zich in een huis, waar even later de spionnen verschijnen en na hen Zucconi.*

Zit je erover te piekeren dat we nog steeds opdracht hebben om Zucconi weg te brengen?"

„Ja," antwoordde Olivier. „U moet niet vergeten dat wij, samen met vaandrig Boscowen, hem naar Gibraltar moeten brengen. Moeten we hem dan niet meenemen?"

„Zeer zeker," zei de sergeant. „Maar ik heb zo'n idee dat er niet veel kans op is dat hij zich laat meenemen, ook al vragen we hem nog zo beleefd om ons te vergezellen. . ."

„Ik weet er wel wat op," begon Pollie weer. „Als Olivier en ik nu eens naar het strand gingen en jullie bleven hier achter om die drie beneden in het oog te houden? Zodra we een van onze eigen officieren op de hoogte hebben gebracht, kunnen ze een patrouille sturen om ze te arresteren."

„Niks hoor," weerde haar vader af, „dat is me veel te gevaarlijk. Als jullie al veilig door de Franse linies heen komen, heeft ons regiment toch geen tijd zich om een paar gevangenen te bekommeren. Van zo'n patrouille komt niets terecht. Ze mogen al blij zijn als ze er bij een snelle terugtocht zonder al te veel kleerscheuren afkomen. Nee, hoezeer het mij ook spijt, ik zie geen andere oplossing dan die drie

hier beneden eenvoudig aan hun lot over te laten. Stil eens! Ik geloof dat onze bewakers al worden teruggeroepen!"

Inderdaad hoorden ze de Fransen wegmarcheren. Nogmaals waagden de beide mannen zich aan de rand van het trapgat om de spionnen nog eens te bekijken. Olivier stond op het punt zich bij hen te voegen, maar Pollie greep hem bij zijn arm en trok hem terug.

„Olivier," fluisterde ze, „ik heb iets bedacht."

„Waarom vertel je dat dan niet aan je vader?"

„Nee, dat heeft geen zin. Hij zou het toch niet goedvinden. Als we hem ergens naar vragen, hoeven we hem ook niet ongehoorzaam te zijn. Kom mee, dan klimmen we naar beneden. Ik wil weleens zien wat dat voor een schuurtje is daar op het erf."

„Waarom?" zei Olivier aarzelend.

„Dat zul je wel merken. Klaar?"

Olivier keek over zijn schouder naar de mannen in het halfduister. Toen gooiden ze het touw, dat aan de hijsbalk was bevestigd, naar buiten en Olivier gleed vlug en geruisloos naar beneden.

Juist op het ogenblik dat Pollie hem achterna kwam, verschenen de verschrikte gezichten van sergeant Trott en soldaat Pilchard in het gat van de deur. Pollie beduidde hun dat ze geen lawaai moesten maken en fluisterde met haar hand voor de mond: „Wacht daar alstublieft even, vader! We zijn zo terug!"

Na deze woorden troonde ze Olivier mee naar de schuur; ze zorgde er wel voor dat ze zoveel mogelijk in de schaduw van de boerderij bleef.

„Als dat maar goed gaat," mompelde sergeant Trott voor zich heen. „Die kinderen zijn soms zo roekeloos!"

„Kalm aan maar, sergeant," zei soldaat Pilchard. „Die dochter van u is niet voor één gaatje te vangen! Ze komen vast wel terug, let maar op. We kunnen maar beter een oogje in het zeil blijven houden bij de ladder."

„Dat we die kerels misschien toch nog moeten laten ontsnappen maakt me razend! Als die twee daarbuiten nu maar geen stomme streken uithalen, Pharao!"

„Waarom zouden ze, sergeant?"

Ze kropen weer naar het trapgat en zagen, dat het drietal beneden op zijn gemak een glas wijn zat te drinken. Zucconi was bezig de beide Engelsen uitvoerig in te lichten over zijn heldendaden.

„Voor die Britten ben ik geen moment bang geweest, hoor," pochte hij. „Ik heb ze als het ware in hun gezicht uitgelachen. Nou, en toen het me gelegen kwam, heb ik eenvoudig de benen genomen."

„U moet wel een zeer dapper man zijn, signor Zucconi!" merkte Farcar op.

„En een bijzonder goed mens bovendien," vulde Heytorp aan.

„Ach, wat wilt u, heren?" snoefde de

. . . verschenen de verschrikte gezichten van sergeant Trott en soldaat Pilchard in het gat van de deur.

Siciliaan. „Ik ben nu eenmaal Zucconi!"

De beide soldaten slopen terug naar de deuropening en zochten met hun blikken angstig het erf van de boerderij af.

„Ik vind dat ze veel te lang wegblijven," merkte sergeant Trott op.

„Ik blijf bij wat ik u voorspeld heb, sergeant," antwoordde Pilchard. „Ze komen vast wel terug. Pollie is verstandig genoeg, daar ben ik van overtuigd."

„Ja, dat is allemaal goed en wel," zei de sergeant, „maar je kunt nooit weten wat ze van plan zijn. Het is altijd al zo'n koppige meid geweest. Ze moet altijd overal haar neus insteken, daar helpt geen verbieden aan. Wacht eens! Daar heb je ze!"

Pollie en Olivier kwamen kruipend de hoek van de boerderij om en bleven onder de deuropening staan. Olivier droeg een bundeltje onder zijn arm. Ze beduidden de beide mannen ook naar beneden te komen.

Sergeant Trott en soldaat Pilchard lieten zich langs het touw op het erf zakken. De schemering was inmiddels voorbij. In het oosten kleurde de opkomende zon de lucht zachtrood. Het was kil en doodstil, net alsof de hele wereld ergens op wachtte.

„Mamma mia," mompelde Zucconi. „Lieve help! Het is Olivier!"

„Nou, wat is er aan de hand?" vroeg sergeant Trott streng.

„Ze heeft een pracht van een plan uitgedacht, oom," zei Olivier. „Laat ze het zelf maar vertellen."

„Daar in de schuur hebben we dit net gevonden," legde Pollie uit. „Er staat ook een kar met hooi in en een os. Het arme beest zag er zo hongerig uit, dat we het maar wat hooi hebben gegeven."

„Nou, en?" vroeg haar vader ongeduldig. „Wat is er voor bijzonders aan een net, een hooiwagen en een os?"

„Ik geloof dat ik haar doorheb," zei soldaat Pilchard, over zijn kin raspend. „Ga verder, Pollie!"

„We moeten immers door de Franse linies zien te komen om generaal Stuart te waarschuwen? En we willen Zucconi en die beide anderen toch liever niet laten ontsnappen? Nou, waarom zouden we niet samen op stap gaan met die ossewagen?"

„Samen? Je bedoelt in gezelschap van Zucconi?" vroeg sergeant Trott.

„Dat is het hem juist," kwam Olivier opgewonden tussenbeide. „We gaan die drie daarbinnen doodgewoon vangen met behulp van dit net. Kijk, daar vlak bij de deur staat een stevige paal. Daar binden we het ene uiteinde aan vast. U en oom Pharao houden het andere eind zo vast, dat het net op de grond blijft liggen. Als Pollie en ik het dan klaarspelen om hen naar buiten te jagen, gooien jullie ze gauw het net over het hoofd en klaar is Kees!"

„Het is een stoutmoedig plan," zei sergeant Trott. „En ik moet eerlijk zeggen dat het slim bedacht is."

„Het kan in ieder geval een mooie vangst worden," viel soldaat Pilchard hem bij.

„Ik zie alleen niet in," ging de sergeant verder, „hoe jullie het voor elkaar moeten krijgen die drie kerels de deur uit te jagen!"

„O, daar vinden we wel wat op," antwoordde Pollie luchtig.

„Ik ga gewoon naar binnen," stelde Olvier voor, „doe alsof ik geweldig schrik en vlieg terug naar buiten. Natuurlijk komen ze me onmiddellijk achterna. Ik spring over het net heen. Maar zij zijn daar natuurlijk niet op verdacht en ze lopen er hals over kop in. Jullie hebben ze maar voor het grijpen, zou ik zo zeggen."

„Als je het zo vertelt, klinkt het mooi," zei sergeant Trott. „Maar wie garandeert je dat het allemaal zo gemakkelijk gaat?"

„Waarom zou het níét gaan? We hebben ook nog een eind touw meegenomen dat in de schuur lag. Daar kunt u ze toch onmiddellijk mee binden en ze daarna gauw in de hooiwagen slepen?"

„Hier," zei Pollie, terwijl ze soldaat Pilchard een oude hoed en een boezeroen overhandigde, die ze ook in de schuur had buitgemaakt. „Als u dat aantrekt, oom Pharao, lijkt u precies een Italiaanse boer. Als u als koetsier optreedt, komen we vast wel zonder ongelukken door de Franse linies."

„Vriendelijk bedankt voor je vertrouwen," meesmuilde soldaat Pilchard. „Maar wil je er asjeblieft even aan denken dat ik geen woord Frans spreek? En dat ik nog nooit van mijn leven achter een os heb gezeten?"

„Dat hoeven ze toch niet te merken?"

„Ik heb er een zwaar hoofd in," zei de sergeant bezorgd. „Stel je voor dat ze op Olivier gaan schieten, als hij binnenkomt!"

„Daar krijgen ze eenvoudig de kans niet voor," antwoordde Olivier. „Voordat

ze van hun verbazing zijn bekomen, ben ik al lang weer buiten. En wie kan er anders gaan? U en oom Pharao moeten het net vasthouden. Daar ben ik lang niet sterk genoeg voor."

Sergeant Trott keek een poosje van de een naar de ander en liet daarna zijn blik rusten op het net. Vervolgens krabde hij zich geruime tijd achter het oor. De overigen sloegen hem gespannen gade.

,,Vooruit dan maar," besliste hij eindelijk. ,,Ik heb van mijn leven nog niet meegedaan aan zo'n roekeloze onderneming, maar het lijkt onze enige kans. Kom, Pharao, laten we het net maar alvast aan die paal gaan binden. Maar pas op dat ze ons niet in de gaten krijgen!"

,,Graag, sergeant! Wat een heerlijk vooruitzicht om die drie straks in dat net te zien spartelen! Daar gaan we dan!"

Pollie sloop naar een raampje in de zijmuur, terwijl Olivier de beide mannen behulpzaam was bij het vastmaken van het net. Het grootste deel ervan spreidden ze netjes voor de deur uit. Ze oefenden zich even om bij het dichtslaan straks geen tijd verloren te laten gaan en wachtten tenslotte op de dingen die komen zouden.

,,Ze zitten nog steeds rond de tafel," meldde Pollie fluisterend, toen ze bij het troepje terugkwam. ,,Zucconi zit geweldig over zichzelf op te scheppen, geloof ik. De andere twee kunnen het geeuwen niet laten. Hij schijnt hen duchtig te vervelen."

,,Nou, dan heeft hij dadelijk nog méér om over op te scheppen," zei soldaat Pilchard met een grijns. ,,Weet je zeker dat je het wel zult klaren, Olivier?"

,,Zo zeker als wat," zei Olivier

,,Doe je best dan maar," zei sergeant Trott. ,,Maar kijk uit, hoor!"

Even stond Olivier met zijn hand op de klink van de deur.

,,Hou je taai, Olivier!" fluisterde Pollie.

,,Erop af!" siste oom Pharao.

Zonder omkijken opende Olivier de deur en ging de kamer binnen. Zucconi draaide zich verrast om. De beide Engelsen vlogen overeind. Olivier bleef stokstijf staan, alsof hij hevig schrok.

,,Daar heb je die deugniet weer!" bracht een van de spionnen tenslotte uit.

,,Grijp hem!" schreeuwde de tweede.

,,Mamma mia," mompelde Zucconi. ,,Lieve help! Het is Olivier!"

Met ogen als theeschoteltjes keek Olivier van de een naar de ander. Tot hij zich opeens met een kreet omkeerde, de deur uit vloog en over het net sprong.

,,Hem achterna! Vlug!" werd er geroepen.

De spionnen smeten hun stoelen achteruit en renden, struikelend over hun eigen benen, naar de deur. Gevolgd door de Siciliaan vlogen ze hals over kop tegen het net aan. Op hetzelfde ogenblik trokken sergeant Trott en soldaat Pilchard het achtereinde van het net strak en de drie kerels zaten gevangen.

Zucconi en de beide spionnen schreeuwden van woede en deden verwoede pogingen om te ontsnappen. Maar er was geen ontkomen aan. Steeds verder werd het net aangehaald, totdat het één kluwen armen en benen was.

,,Sleep ze naar binnen!" juichte Pollie die samen met Olivier een handje had geholpen om het drietal de baas te worden.

Olivier maakte vlug het touw los, waarmee het net aan de paal was gebonden, en met vereende krachten trokken ze het net met inhoud and al over de drempel en sloten de deur achter zich. De gevangenen slingerden hun beurtelings scheldwoorden en smeekbeden naar het hoofd, maar de mannen lieten hen rustig zoveel razen als ze wilden.

Sergeant Trott en soldaat Pilchard grepen elk een pistool van de tafel en overtuigden zich ervan dat de wapens geladen waren. Pas daarna lieten Pollie en Olivier de koorden van het net een beetje vieren, precies alsof ze een stel wilde beesten hadden gevangen die niet te vertrouwen waren.

,,Ziezo, beste vrienden," zei soldaat Pilchard. ,,Kom er nu maar uit, hoor! Schiet op! En ga daar maar eens netjes op een rijtje tegen de muur staan met de handen omhoog. Vooruit, vlug een beetje alsjeblieft!"

Nog steeds niet van de schrik bekomen krabbelde het drietal langzaam overeind. Sergeant Trott en soldaat Pilchard bleven bij de tafel staan en hielden hen voortdurend onder schot.

,,Pollie en Olivier," zei de sergeant, ,,halen jullie vlug de ossewagen op en zet hem hier voor de deur neer!"

Met een woedende blik op hun gevangenen verlieten de beide kinderen de kamer.

,,Zo, Zucconi! Het doet me enorm veel plezier je weer te ontmoeten," smaalde soldaat Pilchard.

,,Stommeriken," siste Heytorp. ,,Er liggen hier in de buurt bijna tienduizend Franse soldaten. Jullie dachten toch niet dat je die kon ontlopen? Of wel?"

,,Laat dat maar aan ons over," antwoordde Pilchard bedaard. ,,In ieder geval, jullie zijn er niet in geslaagd ons vieren te ontlopen!"

,,Ik wou dat ik die kleine snotneus eens te pakken kreeg," zei Farcar dreigend.

,,Pas maar op dat hij jou niet te pakken krijgt, lelijke spion!" kaatste sergeant Trott terug. ,,Dan ziet het er niet best voor je uit. Het is trouwens geen snotneus. Het is tamboer Crow van het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger!"

,,Als ik jou was," voegde soldaat Pilchard eraan toe, ,,zou ik langzamerhand maar eens een toontje lager beginnen te zingen. Dat we jullie eindelijk te pakken hebben gekregen, hebben we vooral aan tamboer Crow te danken!"

De beide spionnen wisten hier geen antwoord op en dus bleven ze zwijgend met hun rug tegen de muur staan en hielden met tegenzin de armen boven het hoofd. Zucconi had nu helemaal geen praatjes meer, want de schrik had hem al danig te pakken. Plotseling echter scheen hij weer moed te krijgen. Hij liet een schuchter lachje horen en stapte een paar passen opzij.

,,Achteruit, kerel!" bromde soldaat Pilchard hem toe.

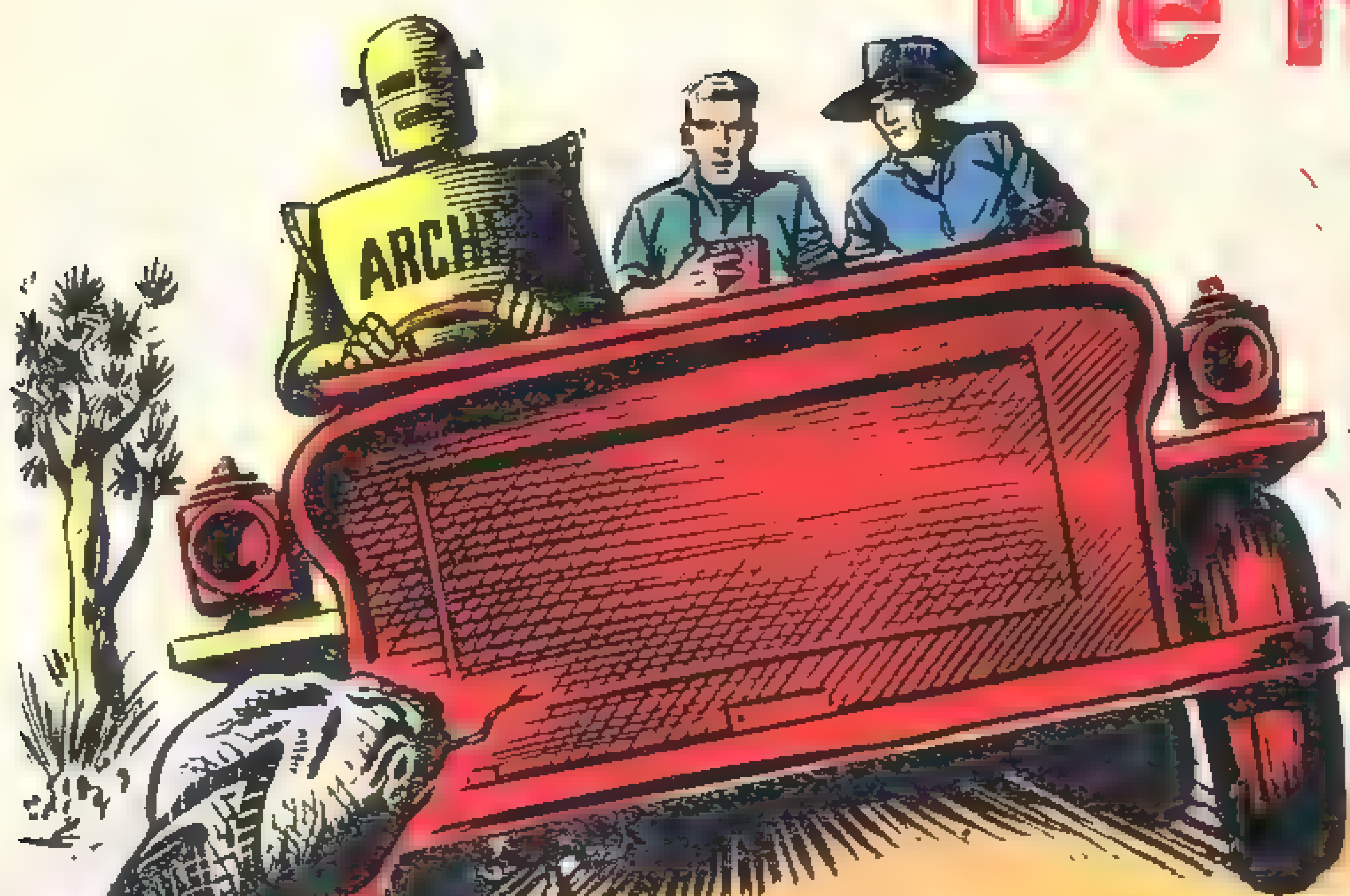
,,Dat is me ook een mooie mop!" zei hij. ,,Laat ik nou net van plan zijn geweest die twee voor u te arresteren, sergeant! Ik deed net of ik met ze bevriend was. Maar in werkelijkheid is daar geen sprake van, hoor! Ik ben blij dat ik jullie terugzie. Ik was van plan die twee daar met een zacht lijntje naar de kust te lokken en ze dan als krijgsgevangenen uit te leveren. Maar het is gelukkig al niet meer nodig. Alle eer voor uw doortastend optreden, sergeant! Wij konden het altijd al goed met elkaar vinden, hè?"

,,Achteruit, kerel!" bromde soldaat Pilchard hem toe. ,,Schiet op! Terug naar je soortgenoten!"

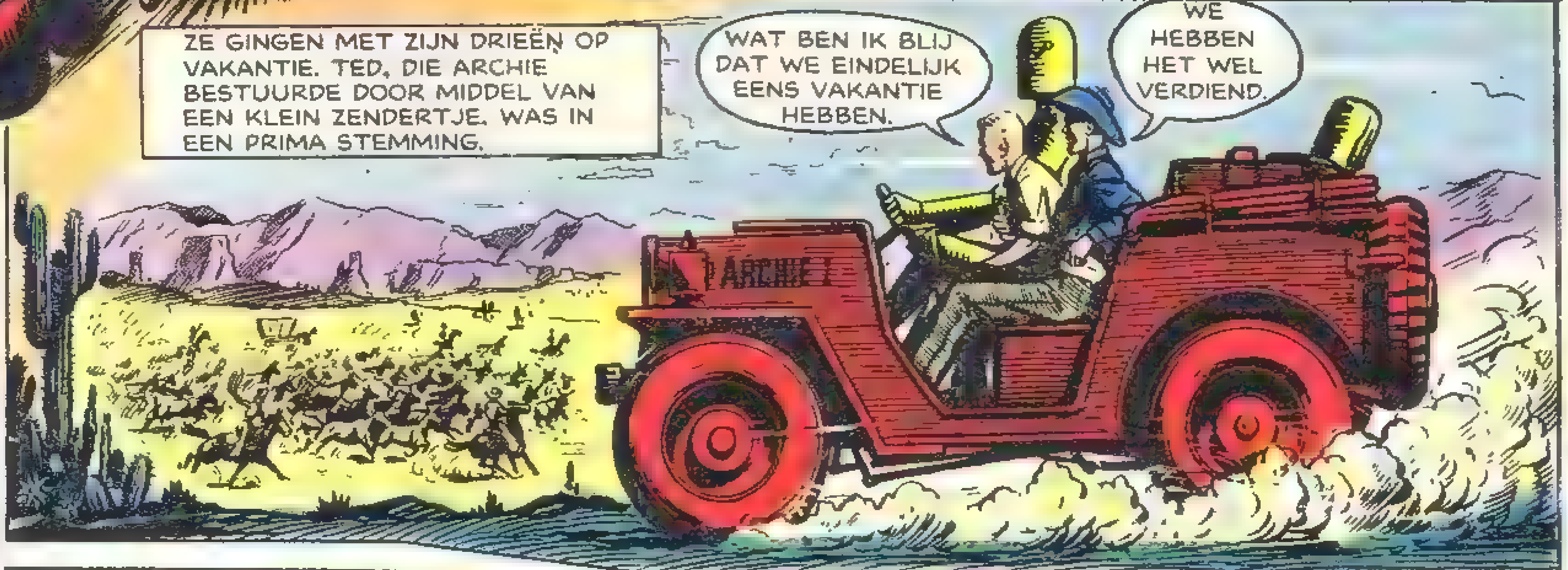
,,Wat is dat nou?" jammerde Zucconi. ,,Geloven jullie me dan niet? Waarom zou ik dan anders hier zijn, dacht je? Ik was natuurlijk van plan de Engelsen te waarschuwen voor de hinderlaag die de Fransen hebben opgesteld. En ik was van plan. . ."

Wordt vervolgd

De man van staal

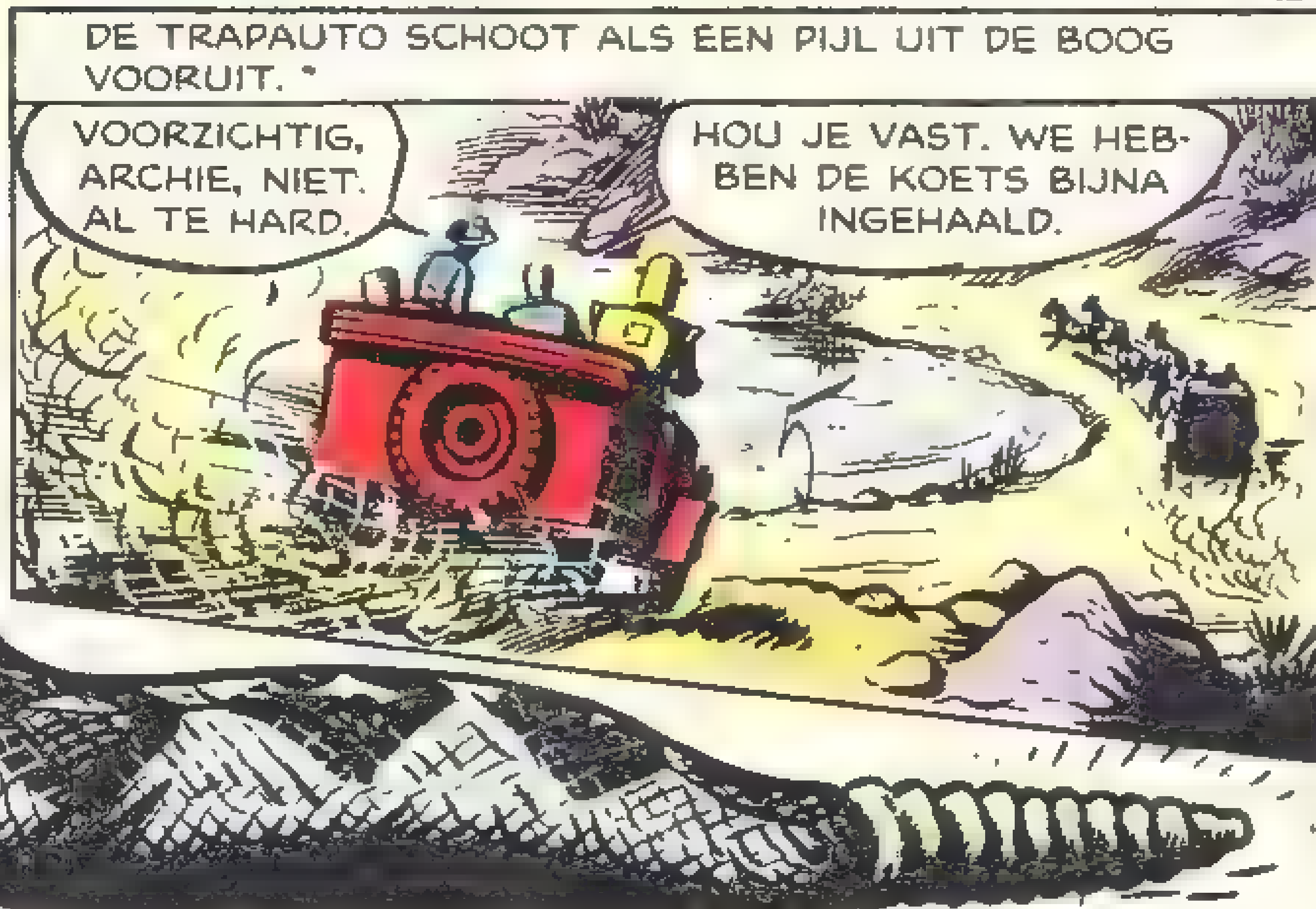

TE MIDDEN VAN GROTE STOFWOLKEN REED EEN AUTO, AANGEDREVEN DOOR EEN TRAPMECHANISME, NAAR HET STADJE LAS PIEDRAS IN NIEUW-MEXICO. AAN HET STUUR ZAT ARCHIE EN NAAST HEM ZATEN TED EN KEN.

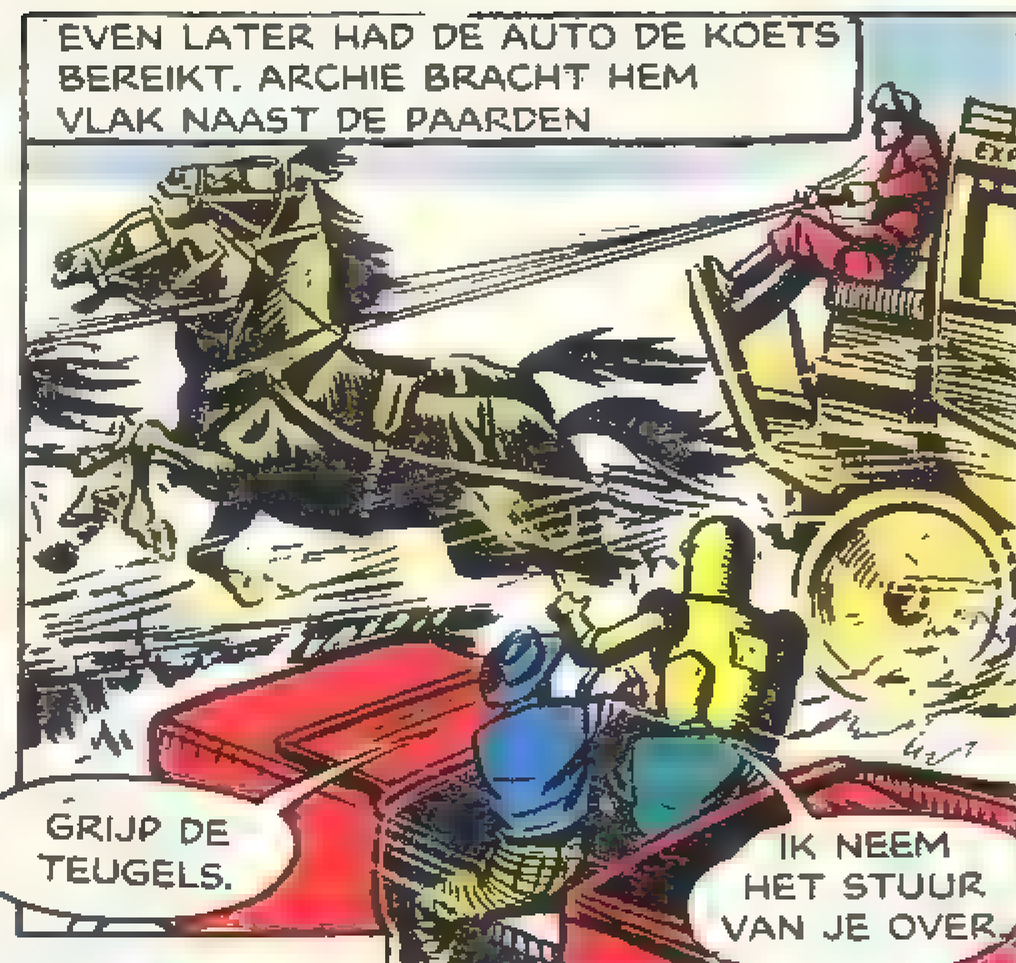

DE TRAPAUTO STOOF ACHTER DE KOETS AAN.
EEN VAN DE KOETSIERS IS IN HET WATER GEVALLEN. VOORUIT, ARCHIE, WE MOETEN PROBEREN DE PAARDEN TOT STAAN TE BRENGEN.

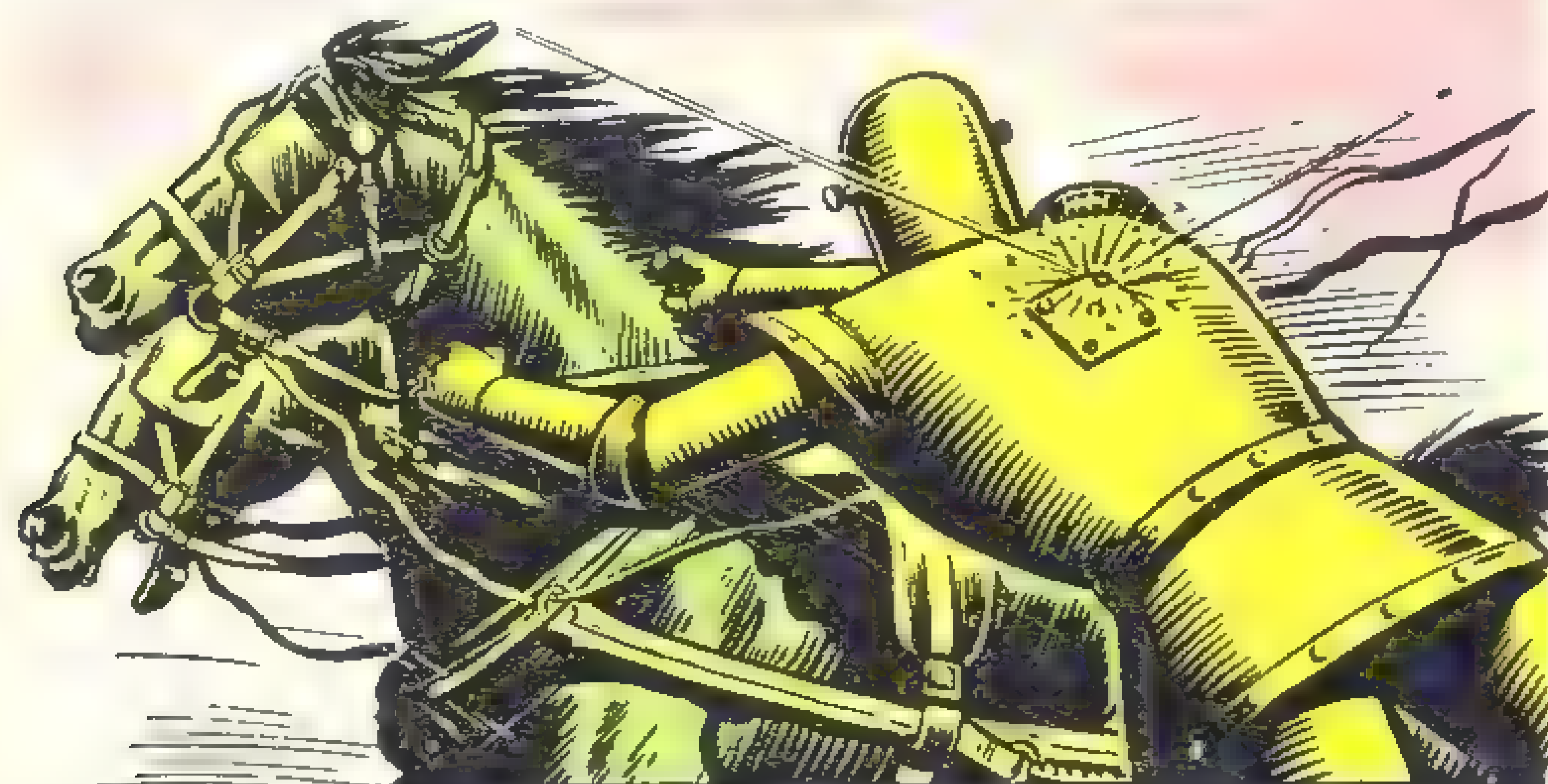

OP BEVEL VAN TED STUURDE ARCHIE DE AUTO DWARS DOOR HET WATER.
WAT IS DAT?
TOE MAAR, ARCHIE. WE LOPEN AL IN.

EVEN LATER HAD DE AUTO DE KOETS BEREIKT. ARCHIE BRACHT HEM VLAK NAAST DE PAARDEN
GRIJP DE TEUGELS.
IK NEEM HET STUUR VAN JE OVER.

EVEN VERDER BEVOND ZICH EEN GROEP BANDIETEN MET IJZEREN MASKERS OP. VERWONDERD KEKEN ZE NAAR DE AUTO
DAAR KOMT DE KOETS, MAAR WIE ZIJN DIE LUI IN DIE AUTO?
MIS-SCHIEN WILLEN ZE ONZE PLAN-NEN VER-IJDELEN.

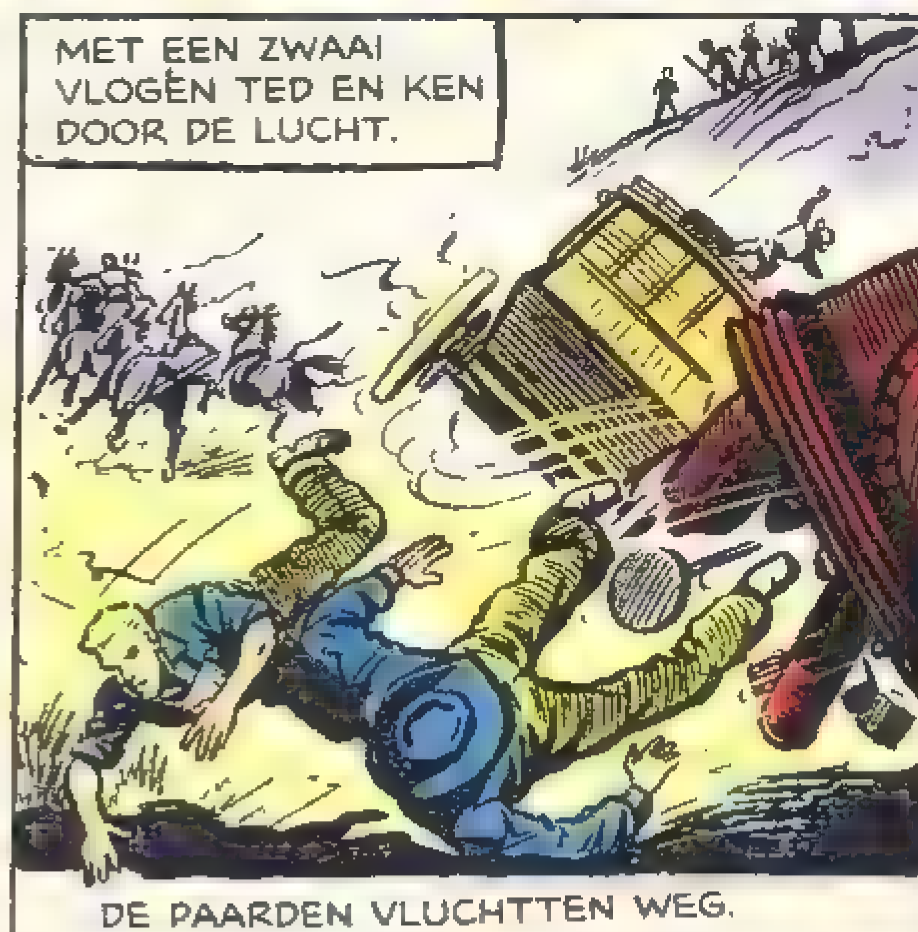

DE LEIDER LACHTE GRIMMIG
ZONDER HET TE WETEN KUNNEN ZE ONS MOOI HEL-PEN. WACHT MAAR.

HIJ BRACHT ZIJN GEWEER AAN ZIJN SCHOUDER EN VUURDE.
DIE LANGE HOUDT DE PAARDEN TEGEN. MOOI GEDAAN. HIER IS JE BELONING.

DE KOGEL TROF ARCHIE PRECIES OP ZIJN RUGPANEEL.

DAARDOOR HAD TED GEEN MACHT MEER OVER HEM.
ARCHIE LUISTERT NIET. HIJ SPRINGT OP DE PAARDEN.
IEMAND HEEFT OP HEM GESCHOTEN EN HEM GERAAKT.

TERWIJL DE PAARDEN ER VANDOOR GINGEN, BOTSTE DE KOETS TEGEN DE AUTO OP.
HOU JE VAST. WE GAAN OVER DE KOP.

MET EEN ZWAAI VLOGEN TED EN KEN DOOR DE LUCHT.
DE PAARDEN VLUCHTTEN WEG.

VAN DE VAKANTIE ZOU WEINIG TERECHT-KOMEN. EEN NIEUW AVONTUUR WAS BEGONNEN.
DIE LANGE IN ZIJN IJZEREN PAK IS NIET DOOD. DAT KOMT HEEL GOED UIT.

Het hemelbed

door Henk Bouwman

Paul Verriet strekte zijn benen behaaglijk voor zich uit en dronk van de limonade die de bediende Kala had gebracht. Het begon schemerig te worden op de veranda en hij kon de gestalte van meneer Vannoot, die tegenover hem zat, nog maar nauwelijks onderscheiden. Het was een mooie voorjaarsavond. Aan de hemel waren de eerste sterren verschenen en er hing een geur van bloemen in de lucht. Paul voelde het verlangen in zich opkomen hier altijd te blijven en niet meer te hoeven teruggaan naar Johannesburg, maar hij besefte tegelijkertijd dat aan elke vakantie, hoe heerlijk ook, eens en onverbiddelijk een einde komt. Het was of meneer Vannoot zijn gedachten geraden had. „Zo, jongens," zei hij langzaam, „jullie vakantie zit er al weer voor de helft op, hè? Tja, de tijd gaat vlug. Vertel eens, hebben jullie het hier naar je zin of niet?"

Paul knikte heftig en André, zijn jongere broer van twaalf, zei: „Ik zou best elke vakantie hier willen komen, meneer."

Meneer Vannoot begon te lachen. „Dat kan ik me voorstellen," zei hij. „Alleen ben ik bang dat je vader het niet goed zou vinden. Maar enfin, jullie hebben nog een hele week voor de boeg. In die tijd kun je nog heel wat zien en beleven. En je leert hier nog wat ook."

Daar was Paul het mee eens. Ze hadden in de week die voorbij was heel wat geleerd. Meneer Vannoot had overdag meestal niet veel tijd voor hen, maar als ze 's avonds met zijn drieën op de veranda zaten, vertelde hij honderd uit over de diamantmijn, waar hij hoofdopzichter van was. Hij had hun al uitgelegd hoe diamanten gewonnen werden en dat het grootste gedeelte van de arbeiders uit inboorlingen bestond. Vanavond had hij verteld dat de mijn doorlopend bewaakt werd en dat de arbeiders, telkens als ze het terrein betraden of verlieten, gefouilleerd werden, omdat anders een grote kans bestond dat ze diamanten naar buiten smokkelden.

„Gebeurt dat fouilleren bij de grote poort daarginds?" vroeg Paul.

„Ja," zei meneer Vannoot. „Het terrein van de mijn is met een hoog hek omgeven en de mijnwerkers moeten dus allemaal door die ene ingang naar binnen en naar buiten. Je begrijpt wel dat we niet telkens iedereen kunnen fouilleren, want dat zou te veel tijd in beslag nemen. We nemen daarom meestal steekproeven; alleen als we bewijzen hebben dat er werkelijk diamanten gestolen zijn, wordt elke arbeider aan een onderzoek onderworpen.

Toevallig hebben we op het ogenblik weer een sterk vermoeden dat er diamanten gestolen worden. Het is ongeveer een maand geleden begonnen en we zijn er nog niet in geslaagd de dader of daders te vinden. Gisteren zijn wij daarom maar weer begonnen met iedereen te fouilleren, ofschoon dat wel een heel werk is, want de arbeiders werken in ploegen en telkens als er een ploeg naar huis gaat of binnenkomt, moet je ze een voor een fouilleren."

„Worden de blanken ook gefouilleerd?" wilde Paul weten.

Meneer Vannoot knikte. „Natuurlijk. Er werken hier niet veel blanken, maar die er zijn krijgen net zo goed een beurt."

Ze praatten nog een poosje en toen stond meneer Vannoot op en zei: „Kom, het wordt tijd dat jullie naar bed gaan en ik heb nog wat schrijfwerk. Morgen komt er weer een dag." Paul en André wensten hun gastheer goedenacht en gingen de brede trap op die vanuit de hal naar de eerste verdieping leidde.

Het huis van meneer Vannoot was een statige, ouderwetse villa. Het was van buiten helemaal wit geschilderd, had een plat dak en stond op het terrein van de mijn binnen de omheining. Meneer Vannoot, die niet getrouwd was, had er ongeveer een maand geleden zijn intrek genomen, toen hij was benoemd tot hoofdopzichter van de diamantmijn „De vooruitgang" in de omgeving van Kimberley. Hij had in het grote huis, dat hij alleen bewoonde met de negerbediende Kala, ruimte te over en dat was een van de redenen geweest waarom hij de twee jongens had uitgenodigd de paasvakantie bij hem door te brengen. Meneer Vannoot kwam vaak bij Paul en André thuis en hun vader, die op het vliegveld van Johannesburg werkte, was een van zijn beste vrienden. De jongens kregen toestemming en op een mooie dag in het voorjaar vertrokken ze in de auto van meneer Vannoot voor de lange rit van Johannesburg naar de mijn in Kimberley. En nu was de helft van de vakantie al weer om.

Paul en André kleedden zich uit en stapten in bed. Na een poosje draaide Paul zich op zijn zij en fluisterde: „André, slaap je al?" Uit het andere bed kwam een vaag geluid, waaruit Paul opmaakte dat zijn broer al onder zeil was. Zelf kon hij nog niet slapen. Hij vroeg zich af hoe het mogelijk was dat er gestolen werd als iedereen die op de mijn werkte, afzonderlijk werd gefouilleerd, maar van de andere kant besefte hij dat diamanten een grote waarde hebben en dat dieven

slim zijn in het bedenken van een manier om door de mazen van het net te glippen. Met de prettige gedachte dat ze nog een hele week hier zouden blijven sliep hij tenslotte in.

De volgende morgen gingen ze met meneer Vannoot mee op zijn dagelijkse inspectietocht over het terrein. Ze begonnen bij de grote toegangspoort, waar ze een praatje maakten met de mannen van de bewakingsdienst en gingen vandaar naar de mijn. De jongens hadden de mijn al verscheidene keren bezichtigd, maar elk bezoek was voor hen weer een hele belevenis. Toen ze na een uur weer buiten kwamen, kwam een zwarte klerk zeggen dat er in het kantoorgebouw telefoon was voor meneer Vannoot. Met zijn drieën wandelden ze erheen en terwijl meneer Vannoot het telefoongesprek voerde, stonden de jongens voor het raam en keken uit over het plein voor de ingang van de mijn. Na enige tijd legde meneer Vannoot de hoorn op het toestel en draaide zich om. „Dat was opzichter Lessing," zei hij. „Ik geloof dat jullie hem nog niet ontmoet hebben, is het wel? Nou ja, dat komt nog wel. Hij is hier ook nog maar kort. Kom, ga mee, dan zullen we eens kijken af Kala de koffie al klaar heeft."

Terwijl ze in de richting van het huis van meneer Vannoot wandelden, kwam Kala hen tegemoet. Toen hij vlak bij hen was, bleef hij staan en lachte verlegen.

„Wat is er, Kala? Moest je me hebben?"

„Ja, baas. Er is voor u opgebeld uit Bloemfontein."

„O, ik snap het al. Er zou daar morgen een vergadering zijn. Ik had afgesproken dat ze me zouden opbellen als die doorging. Dat was zeker de boodschap, hè?"

„Ja, baas." Kala knikte heftig en liep op een drafje terug naar het huis. Meneer Vannoot keek zijn gasten aan en zei: „Dan zal ik jullie morgen aan je lot moeten overlaten, jongens. Maar ik denk dat jullie je wel redden. Kala zal voor het eten zorgen en voor de rest vermaken jullie je wel. Je doet maar waar je zin in hebt."

„O, dat komt best voor elkaar, meneer," zei Paul.

Ze hadden de veranda van het huis bereikt en meneer Vannoot zei: „Ik denk dat ik vanavond al vertrek, dan ben ik morgen behoorlijk uitgerust en fit."

De volgende morgen werd Paul vroeg wakker. Hij rekte zich uit en keek op zijn wekker. Het was een paar minuten over zes. Hij draaide zich om op zijn andere zij en probeerde weer in te slapen, maar het lukte niet meer. Na een klein half uur gaf hij het op en stond op. In de kamer was het donker, maar toen hij voorzichtig het gordijn opzijschoof, viel er een streep daglicht naar binnen. Er was geen zon. De lucht was grijs en het zag er uit of het elk ogenblik kon gaan regenen. Paul hoorde achter zich een zacht rumoer en zag dat André ook wakker geworden was. Even later stond zijn broer naast hem. Terwijl ze naar buiten keken, zei Paul: „Wat zullen we gaan doen? Het is nog te vroeg voor 't ontbijt."

„We kunnen een eind gaan wandelen," stelde André voor, maar hij zweeg opeens, want tegen het raam kletsten dikke regendruppels. Even bleven de jongens ernaar staan kijken, toen zei Paul: „Weet je wat? We gaan eens een kijkje nemen in de rommelkamer hiernaast. Daar zijn we nog nooit geweest.

„Zou dat wel mogen van meneer Vannoot?" vroeg André.

„Natuurlijk wel. Hij heeft zelf gezegd dat we doen mochten waar we zin in hadden."

Toen ze zich gewassen en aangekleed hadden, gingen ze de gang op. Ze openden de deur van de rommelkamer en brachten er bijna een uur door met het bewonderen van de meest uiteenlopende zaken. Tenslotte keek Paul op zijn horloge en zei: „Kom, ik ga naar beneden. Het zal onderhand wel tijd voor het ontbijt zijn."

Ze verlieten de kamer en wilden naar de trap lopen, toen ze achteraan in de gang een deur open zagen staan. Ze liepen erheen en keken voorzichtig om de hoek. Wat ze toen zagen deed hun mond openvallen van verbazing. Achter de deur was een middelgrote kamer, die bijna helemaal werd ingenomen door een enorm hemelbed. Het was duidelijk dat het bed niet gebruikt werd, want er lagen geen lakens en dekens op, alleen een matras, die bedekt was met stof. De jongens waren erg verbaasd, maar hun verbazing gold niet alleen het reusachtige bed; er was nóg iets merkwaardigs. Tègen een van de stijlen van het bed stond een smal laddertje en ongeveer halverwege dat laddertje stond Kala. Hij had de jongens niet gezien en was druk bezig met iets dat kennelijk boven op de hemel van het bed lag. Na een paar minuten draaide hij zich half om en op dat ogenblik kreeg hij Paul en André in de gaten. Zijn gezicht drukte uiterste verbazing uit en hij hield zich met moeite staande. Toen vermande hij zich en kwam langzaam naar beneden.

„Ha, Kala," zei Paul. „We waren een beetje aan het rondkijken en toen zagen we deze deur openstaan..."

De bediende stapte op de grond en knikte verlegen.

„Nou, en toen zagen we jou op die ladder," ging Paul verder.

Kala knikte weer en hield zijn ogen neergeslagen. Toen vroeg André: „Is dat bed van meneer Vannoot? Ik wist niet dat hij van antiek hield."

Kala keek naar het bed en zei zacht: „Baas heeft het overgenomen van meneer Vesders, de vorige bewoner. Hij vindt het niet mooi, maar het staat hier al jaren. Ik... ik stof het zo nu en dan eens af..."

De jongens liepen de kamer in en keken bewonderend naar het bed. Het was gemaakt van een donkere, bijna zwarte houtsoort en bij de stijlen en aan het hoofdeinde fraai bewerkt. Paul blies het stof weg en voelde met zijn hand in de matras. Toen keek hij omhoog naar de hemel en zag dat deze gevormd werd door een dak van hout, waar zware donkerrode gordijnen van afhingen. Terwijl hij nog omhoog keek, zei hij: „Kala, heeft meneer Vannoot..." Opeens hield hij op en stootte André aan, die onder het bed keek. „Hee, waar is Kala? Heb jij hem zien gaan?"

„Nee... Hij moet er stiekem vandoor zijn gegaan."

„Ik vind het een vreemde geschiedenis," zei Paul nadenkend. „Kala beweert dat hij hier was om de boel af te stoffen, maar als je het mij vraagt heeft hij er weinig aan gedaan. En nu is hij weg. En de ladder is ook verdwenen...."

„Zeg," zei André, „ik bedenk ineens iets. Zou het niet geweldig zijn om eens een nacht in zo'n antiek bed te slapen? In

Toen vermande hij zich en kwam langzaam naar beneden.

de geschiedenisboeken lees je altijd over koningen die in een hemelbed sliepen. . . Ik zou er best ook. . ."

„Dat zou meneer Vannoot vast niet goedvinden. En bovendien is er helemaal geen beddegoed."

„We kunnen toch de dekens en lakens van ons bed hierheen slepen. . ."

Paul moest eerst over het plan nadenken. Hij liep nog eens keurend om het imposante bed heen en keek toen door het raam naar buiten. „Tja, eigenlijk is het nog niet zo'n gek idee," zei hij na enige tijd. „Alleen áls we het doen, moeten we het vannacht doen. Meneer Vannoot komt vanavond natuurlijk laat thuis. Hij zal dan wel niet meer komen kijken of wij wel netjes in ons eigen bed liggen."

„Nou, zullen we de boel dan. . ."

„Nee, dat kunnen we beter vanavond pas doen; als Kala vandaag nog in deze kamer komt en ziet wat we van plan zijn, maakt hij misschien bezwaren."

Daar was André het mee eens. Ze besloten verder te doen of er niets aan de hand was. Om een uur of elf die morgen hield de regen op en het werd mooi weer. De jongens gingen een wandeling maken, aten en bleven na het eten een poos op de veranda. Om half negen zeiden ze tegen Kala dat ze naar bed gingen.

Toen ze op hun slaapkamer waren, namen ze het beddegoed en liepen ermee naar de kamer waar het hemelbed stond. Op de gang luisterden ze scherp of ze Kala hoorden, maar alles bleef doodstil. Tenslotte hadden ze alles overgedragen. Ze gingen ieder aan een kant van het reusachtige bed staan en begonnen het op te maken. Toen dat klaar was, was het volgens Pauls horloge bijna negen uur. Ze kleedden zich uit en kropen in het grote bed. Paul draaide het licht uit en binnen vijf minuten waren ze onder zeil.

Het zal ongeveer vijf uur in de morgen zijn geweest, toen Paul met een schok wakker werd. Hij wist eerst op geen stukken na waar hij was, maar even later schoot hem te binnen dat hij in het hemelbed lag. Hoe laat zou het zijn? Hij had er geen idee van, maar dat het nog erg vroeg was stond vast. Naast hem klonk de regelmatige ademhaling van André. Paul bleef een poosje liggen soezen, maar opeens schrok hij klaar wakker. Hij zou er wat onder verwed hebben dat er buiten André nog iemand in de kamer was. Een ogenblik hoorde hij duidelijke voetstappen op het zeil. Het volgende moment was alles weer stil en terwijl Paul er steeds minder zeker van was dat de voetstappen geen verbeelding waren geweest, kreeg hij ineens volle zekerheid. Er klonk een geluid alsof er iets zwaars over de vloer werd gesleept. Het was in de kamer te donker om iets te onderscheiden. Het geluid was even snel weg als het was gekomen en weer was het stil. Paul overlegde bij zichzelf of hij André wakker zou maken of niet, maar tenslotte besloot hij het toch maar te doen. Hij stootte zijn broer een paar keer aan waarna deze met een schok wakker werd. Ook hij had even tijd nodig om bij zijn positieven te komen. Paul trok de deken over zijn hoofd en fluisterde: „André, luister eens. André. . ."

André draaide zich op zijn zij, sloeg eveneens de deken over zijn hoofd en zei: „Wat is er? Wat doe je geheimzinnig?"

„Er is iemand in de kamer. Blijf zo liggen als je nu ligt. Op deze manier lijkt het of we allebei slapen en door de deken heen kunnen ze ons niet verstaan."

De waarschuwing van Paul was op het juiste moment gekomen, want in het vertrek klonk weer een geluid alsof er iets werd versleept. Het hield langer aan dan eerst. Na enige tijd ging het over in een gestommel en daarna verdween het.

„Misschien is het een muis," zei André.

„Welnee, daar is het geluid veel te sterk voor. Wacht, ik zal heel voorzichtig mijn hoofd boven de deken steken en kijken of ik iets kan zien. Blijf jij maar zo liggen. En hou je stil, hoor."

Paul schoof langzaam een beetje naar boven en trok de deken van zijn hoofd weg. De duisternis in de kamer liet niet toe dat hij veel zag, maar toch bemerkte hij onmiddellijk dat er iets aan de hand was. Zijn ogen, die nu iets beter aan de duisternis gewend waren, onderscheidden een smalle streep flauw licht, die door een kier tussen de zware gordijnen naar binnen viel. Onwillekeurig volgde hij de lichtstraal en wat hij toen zag deed hem verstijven van schrik. Schuin boven zijn hoofd tekenden zich twee donkere strepen af. Hij hoefde niet lang te piekeren wat dit betekende. Het laddertje stond nu weer tegen het bed. . . Paul gleed weer naar beneden en toen hij zich tot vlak bij André gewerkt had, fluisterde hij: „Nu weet ik zeker dat er iets aan de hand is De ladder staat weer tegen het bed."

„De ladder?"

„Ja, dat ding dat we gistermorgen ook zagen staan, toen Kala hier was."

„Maar is er nu iemand in de kamer of niet?"

„Dat weet ik niet. Ik hoor niets meer."

Paul merkte dat André zich omhoog begon te werken en hij siste: „Kijk uit, jò. Als er iemand is, mag hij niet merken dat wij hier liggen. . ."

Een paar minuten was het stil. André trok de deken voorzichtig van zijn hoofd. Paul bleef met ingehouden adem liggen luisteren. In zijn hart wenste hij dat ze nooit in het hemelbed waren gaan slapen, maar daar was het nu te laat voor. Toen klonk er een harde, langgerekte gil en schoot André terug onder de deken. Paul siste: „Wat is er? Wat gebeurt er?"

Maar voor André antwoord kon geven, hoorden zij een geluid van stemmen. Vlak daarop klonk er een gerommel dat snel aanzwol en eindigde in een daverende klap. Ze hoorden het gekraak van versplinterend hout en daarna nog een zachte klap; toen was alles weer stil.

„André, wat gebeurt er? Wat. . ."

„Ik. . . ik. . . er stond een vent op die ladder. . . Ik heb het duidelijk gezien. Toen ik hem daar zag staan, moest ik gillen. Ik kon er niets aan doen. Ik weet niet wie het was. . ."

André zweeg een ogenblik en toen hoorden de jongens op de gang vlugge voetstappen. Een seconde later werd de kamerdeur opengegooid en ging het licht aan. Toen ze voorzichtig boven de deken uit durfden kijken, zagen ze in de deur een lange gestalte staan, gekleed in pyjama. Het was meneer Vannoot.

„Wat gebeurt hier in vredesnaam?" baste zijn zware stem.

De jongens waren te verbouwereerd om iets te zeggen. Ze waren rechtop in bed gaan zitten en staarden hem met vragende ogen aan. Toen begon Paul: „Ik. . . wij. . . we hoorden iemand in de kamer lopen en even later zag ik dat er een ladder tegen het bed stond. Toen gaf André een gil en de man die op de ladder stond. . ." Paul zweeg en keek om zich heen. „Waar. . . is. . . die vent?" vroeg hij.

Meneer Vannoot wees op de grond. De jongens volgden zijn blik en zagen de bediende Kala naast het bed op de grond liggen. De ladder lag over hem heen en hij scheen bewusteloos te zijn.

„Kala. . ." zei Paul. „Dus het was Kala die . . . Wat gek; hij was gisterenmorgen ook al hier, toen wij. . ."

Meneer Vannoot schraapte zijn keel en zei: „Neem me niet kwalijk, zeg, maar als jullie niet duidelijker kunnen zijn, ga ik mijn geduld verliezen. Vertel op wat je weet, of nee, kom uit dat bed, kleed je aan en kom naar beneden. Dan kunnen we de zaak uitpraten. Ik snap van dit alles geen snars. . ." Hij draaide zich om en boog zich over de bewusteloze bediende.

Een kwartier later zaten ze in de studeerkamer van meneer Vannoot.

„Zo," zei hij, „en nu wil ik graag een uitleg van wat hier tijdens mijn afwezigheid gebeurd is. Begin maar."

Paul haalde diep adem en zei: „Toen u gisteren weg was, zijn we op verkenning uitgegaan in huis en we vonden toen de kamer waar dat hemelbed staat."

. . . en liepen ermee naar de kamer waar het hemelbed stond.

Meneer Vannoot knikte. „Ja, dat heb ik overgenomen van de vorige bewoner, meneer Vesders. Ik weet niet wat ik ermee moet beginnen. Verder."

„Nou, en toen besloten we erin te gaan slapen," zei Paul. „We vonden het leuk en. . . Ik hoop dat u het niet erg vindt. . ."

„Erg is het niet. Alleen hadden jullie me beter even kunnen inlichten."

Paul vertelde dat ze Kala de vorige morgen ook al in de kamer hadden aangetroffen. Daarna vertelde André wat er die nacht was gebeurd.

Meneer Vannoot knikte en stond op. „Vervelend dat Kala niet bij zijn positieven is. Als ik het zo bekijk, zal hij het grootste gedeelte van het mysterie moeten oplossen." Hij liep de kamer uit en kwam even later terug. „Kala is bijgekomen," zei hij. „Ik heb er de dokter van de mijn bijgehaald. Kom maar mee."

De jongens liepen achter hem aan naar de kamer van Kala. De bediende lag in bed. Zijn ogen rolden heen en weer in hun kassen en hij keek met een angstig gezicht van de een naar de ander. Meneer Vannoot ging op een stoel bij het bed zitten en zei: „Kala, kun je me vertellen wat er vannacht in de kamer van het hemelbed is gebeurd?"

Kala sloeg zijn ogen neer en zweeg. Meneer Vannoot schraapte zijn keel en zei: „Kom, vertel me eens wat ik je gevraagd heb. We zullen je niet opeten."

„Ik ben van de ladder gevallen. . ."

„Ja, dat weet ik. Waarom was je op die ladder geklommen? En waarom had je dat gisterenmorgen ook al gedaan?"

Kala zweeg.

Meneer Vannoot wendde zich tot de dokter, die aan het hoofdeinde van het bed stond. „Is het te vermoeiend voor hem?"

De dokter schudde zijn hoofd. „Gaat u nog maar even uw gang."

„Kala, nu voor de laatste keer. Vertel ons wat je van plan was."

Aan de barse toon van meneer Vannoot merkte Kala dat het hem ernst was. Hij sloeg zijn ogen neer en vertelde: „Ik moest. . . Boven op de hemel van het bed liggen. . . diamanten."

De anderen keken hem met grote ogen aan. „Diamanten?" zei meneer Vannoot.

„Ja, baas. Ik moet ze buiten de poort brengen. Meestal worden ze 's morgens vroeg gebracht en ik leg ze dan op het bed."

„Je zegt dat ze 's morgens worden gebracht? Hoe gebeurt dat dan? Worden ze gewoon aan de deur afgegeven?"

„Nee, baas. In het dak vlak boven de kamer met het hemelbed is een luikje. Degene die de diamanten brengt laat ze door dat luik naar beneden zakken en ik verberg ze op het bed."

„En wat doe je er dan mee?"

„Op een afgesproken tijd breng ik ze buiten de poort. Dat kan, omdat ik niet gefouilleerd word."

Meneer Vannoot knikte. Toen zei hij: „Je begrijpt wel, Kala, dat je je aan een zware overtreding hebt schuldig gemaakt. Op het stelen van diamanten staat een strenge straf. Hoe ben je ertoe gekomen?"

„Ik. . . ik moest. Ik werd gedwongen, baas."

„Gedwongen? Hoezo? En door wie?"

„Door meneer Vesders."

„Vesders? Je bedoelt de vorige bewoner van dit huis? Wat heeft Vesders ermee te maken?"

„Ik was bij hem ook al huisbediende, baas. Hij heeft die truc met het hemelbed uitgedacht. Twee maanden geleden heeft hij ontslag genomen en. . ."

„Dus je wilt beweren dat oud-hoofdopzichter Vesders diamanten steelt? Dat is nogal wat. Kun je dat bewijzen?"

Kala zweeg even. Toen fluisterde hij: „Als u me niet gelooft, moet u iemand ondervragen die op de mijn werkt. Hij is er komen werken toen meneer Vesders wegging. Hij is bovendien familie van Vesders. . ."

„Wát zeg je?" Meneer Vannoot sprong van zijn stoel op. Kala had zijn ogen wijd geopend van schrik en hij stootte uit: „Hij is het die 's morgens de diamanten brengt. Zelf wordt hij aan de uitgang gefouilleerd, daarom moet ik ze buiten de poort brengen, waar Vesders ze van me overneemt. Als ik het niet doe, word ik doodgeschoten, heeft hij gezegd. Toen ik daarnet van de ladder viel, riep de man op het dak dat ik hem verraden had en dat ik eraan zou gaan. . ."

Meneer Vannoot was naar de deur gelopen en even later klonken zijn voetstappen in de hal. De jongens hoorden hem telefoneren. Even daarna kwam hij de kamer weer binnen. Hij keek de kring rond en zei: „Gevlogen. Ik heb ze opgebeld, maar ze zijn er al vandoor. . ."

Paul en André keken hun gastheer vragend aan. Meneer Vannoot scheen het te merken, want hij zei: „Hebben jullie begrepen wie de brenger van de diamanten is? Nee? Nou, heel eenvoudig, niemand anders dan opzichter Lessing!"

„Lessing?"

„Ja, dat is me nu ineens duidelijk. Hij en zijn schoonvader, Vesders, moeten al jarenlang diamanten gestolen hebben. Eerst zat Vesders hier en deed het vuile werk. Later zette hij zijn schoonzoon op de mijn en bleef hij zelf achter de schermen. Alleen. . . hij heeft buiten jullie tweeën gerekend. Als jullie er niet geweest waren zou Kala niet door de mand gevallen zijn en zou de zaak voorlopig niet zijn opgelost. Ik ben jullie erg dankbaar."

Hij ijsbeerde door het vertrek heen en weer. „Alleen. . . het is jammer dat de vogels gevlogen zijn. Ze hebben natuurlijk lont geroken en zullen wel proberen naar het buitenland te ontkomen. Ik vermoed dat ze zullen proberen in Johannesburg een vliegtuig te nemen. Misschien zijn ze al op weg naar het vliegveld. . . Hoe kan ik ze tegenhouden?"

„Vliegveld?" zei Paul. „Maar dan. . ." Hij maakte zijn zin niet af, maar rende de gang in. De anderen hoorden hem opgewonden telefoneren. Even later kwam hij terug. „Vader zal zijn best doen," zei hij. „Hij zal zorgen dat alle uitgaande vliegtuigen in de gaten gehouden worden."

Bijna vier uur later kwam er een telefoontje van het vliegveld van Johannesburg. Het was de vader van Paul en André. Toen meneer Vannoot even geluisterd had, begon hij te lachen. De jongens hoorden hem opgewekt praten en ze vingen woorden op als „geweldig" en „reusachtig werk". Toen het gesprek eindelijk was afgelopen, wendde meneer Vannoot zich tot Paul en André en zei: „Dank zij de goede zorgen van jullie vader zijn ze op het laatste nippertje in hun kraag gepakt." Hij begon te lachen en vervolgde: „Nou, wat mij betreft mogen jullie elke vakantie komen logeren, hoor. En je mag je hele familie meebrengen. Zulke mensen, daar heb ik wat aan."

Prijspuzzel nr. 16

(1 — s) + (2 — k f) + (3 — luwe) + (4 — n) + (5 — l) + (6) + (7 — t) + (8) =

Onze prijspuzzel bestaat deze keer uit een som. Op het eerste gezicht lijkt hij misschien moeilijk, maar dat valt wel mee, als je maar goed nadenkt. In deze som zie je verscheidene dingen tussen haakjes staan. Nu moet je weten, dat datgene wat tussen haakjes staat, een lettergreep van een woord vormt. Je hebt dus al begrepen dat er in totaal acht lettergrepen zijn. Samen vormen zij vier woorden en die vier woorden vormen weer een zin. Hoe moet je de lettergrepen nu ontcijferen? Kijk maar eens naar de eerste. Daar staat het cijfer 1. Nu zoek je in de opgave hieronder nummer 1 op en vult de omschrijving, die je denkt dat goed is, tussen de haakjes in, waarbij je de letter(s), die achter het minteken staat(n), eraf trekt. Heel eenvoudig dus.

Als je de som goed hebt uitgewerkt, komt er dus een zin uit van vier woorden. Het is een uitroep, waarmee jullie waarschijnlijk wel kunnen instemmen. Je neemt nu een *briefkaart* en schrijft daarop de gevonden zin, meer niet. Je stuurt je briefkaart zo gauw mogelijk naar ons toe. Als je in Nederland woont, kun je inzenden tot en met *maandag 12 februari*; woon je buiten Nederland, dan heb je de tijd tot en met *vrijdag 23 februari*. Doe je best en laat het oplossingen regenen! Er zijn weer vijftig mooie prijzen beschikbaar: rolschaatsen, tafeltennisspellen, vierkleurenpotloden en boeken. Het adres waar je de oplossingen heen moet sturen is:

Sjors van de Rebellenclub
Nassaulaan 51 – Haarlem

1 Voorzetsel, tegengestelde van door of over
2 Kleverig
3 Streek in Nederland
4 Boom
5 Opstootje
6 Signaal
7 Plaats in Nederland in de buurt van Nijmegen
8 Vereniging

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Vierdubbel tovervierkant

```
B O K
O P A
K A N O N
    O M A
    N A A S T
        S L A
        T A F E L
            E V A
            L A M
```

Spreekwoordpuzzel

STRENGE HEREN
REGEREN NIET LANG

DUBBELWOORDEN

Hier zijn weer eens zes woorden, die in onze taal een dubbele betekenis hebben. De eerste betekenis is al gegeven, maar de tweede moeten jullie zien te vinden.

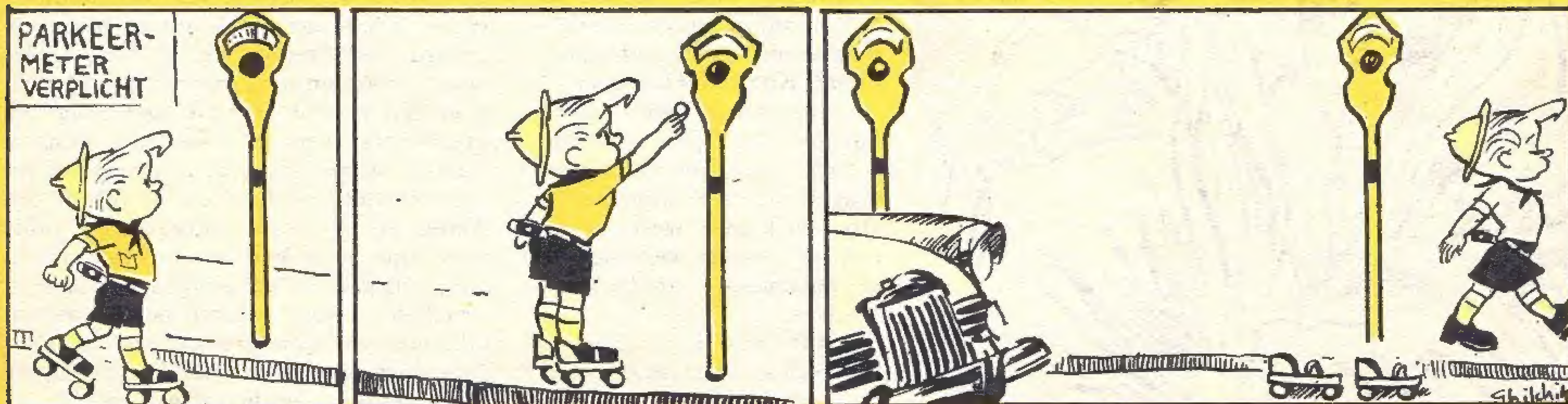
1 STRENG is een hoeveelheid wol, maar betekent ook ...
2 WEG is een straat of pad, maar betekent ook ...
3 GANS is een vogel, maar betekent ook ...
4 ZIN is een groep bij elkaar behorende woorden, maar betekent ook ...
5 SCHEL is een klokje of bel, maar betekent ook ...
6 TOCHT is een trekwind, maar betekent ook ...

ONZE ZIEKEN

Deze week hebben we drie patiëntjes, die om post vragen. Het zijn: Fransje van Gemert (m., 16 jaar), Haagsch Sanatorium, Scheveningen; Willie Gerritsen (j., 11 jaar), Sanatorium Emmaoord, Zevenaar; Tom Goeseije, Zeehospitium Zonneveld, Oostkapelle.

Namens Fransje, Willie en Tom vast hartelijk bedankt voor al jullie brieven!

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

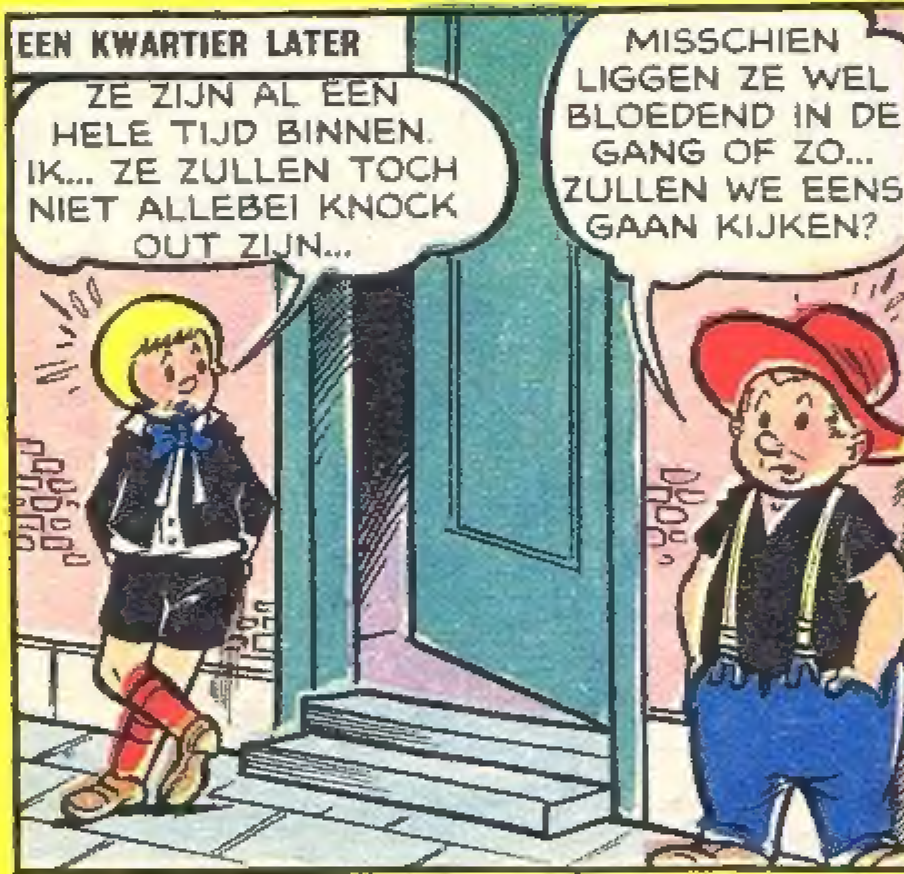

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.